Р. Л. СТАЙН

Goosebumps®

Това не са приятели.
Това са призраци!

Забавен трилър за деца

ДОБРЕ ДОШЛИ В МЪРТВАТА КЪЩА

АГЕНЦИЯ НЮ ИМПРЕС

Р. Л. СТАЙН
ДОБРЕ ДОШЛИ В МЪРТВАТА КЪЩА

Превод: Елена Щерева

chitanka.info

Нова къща в нов град с нови приятели невинаги е късмет…

За Аманда и Джош къщата, в която току-що са се нанесли, е странна. Страховита. На Аманда даже й се привиждат духове…

Новият град, в който вече ще живеят, също им се вижда доста необичаен.

Но родителите им не искат и да чуят. Ще свикнете, успокояват ги те. Излезте и си намерете нови приятели.

Аманда и Джош откриват къде играят децата от квартала. Но новите им приятели са прекалено странни.

Всички те са живели някога в Мъртвата къща. Къщата на Аманда и Джош…

> Мисля си, че целта на моя живот е да накарам децата да четат. Единственото нещо, което искам децата да разберат от тези книжки е, че едновременно можеш да четеш и да се забавляваш.
>
> Р. Л. Стайн

1

С Джош намразихме новата ни къща още преди да се преместим.

Вярно, беше голяма. В сравнение с предишната ни, тази беше направо палат. Висока, с червени тухли, черен покрив и черни капаци на редицата прозорци.

Толкова е мрачна, помислих си аз, когато я разглеждах отвън. Цялата къща беше потънала в мрак, сякаш се криеше в сенките на изкривените стари дървета, надвесили се над нея.

Беше средата на юли, но предният двор беше покрит с окапали кафяви листа. Мара гонките ни скърцаха върху листата, докато кървяхме по чакълестата входна алея.

Отвсякъде надничаха високи бурени. Бяха направо превзели това, което някога е било цветна алея около плочника пред къщата.

Тази къща е страховита, помислих си тъжно аз.

Джош май си мислеше същото. Загледани в старата къща, и двамата изпъшкахме.

Господин Доуз, симпатичен млад мъж от местната агенция за недвижими имоти, спря пред входа и се обърна.

— Наред ли е всичко? — запита той, като погледна с игривите си сини очи първо към Джош, а после към мен.

— Джош и Аманда не са въодушевени от преместването — обясни татко, подпъхвайки ризата си в панталона. Татко е възпълен и ризите все се измъкват от панталона му.

— Не е лесно за децата — добави мама, усмихна се на господин Доуз, пъхна ръце в джобовете на дънките си и продължи към вратата на къщата. — Нали разбирате? Приятелите остават далече… Нанасяне на ново, странно място.

— Странно е меко казано — заяви Джош, поклащайки глава. — Тази къща е отвратителна.

Господин Доуз хлъцна.

— Къщата е стара без съмнение — каза той и потупа Джош по рамото.

— Просто трябва малко да се постегне, Джош. — Татко се усмихна на г-н Доуз. — Никой не е живял тук от доста отдавна, така че някои неща трябва да се оправят.

— Вижте колко е голяма — добави мама, като приглади назад правата си черна коса и се усмихна на Джош. — Ще имаме килер, а може и стая за фитнес. На теб ще ти хареса това, нали, Аманда?

Вдигнах рамене. Потръпнах от студения ветрец. Всъщност беше хубав горещ летен ден. Но колкото повече се приближавахме към къщата, толкова по-студено ми ставаше.

Сигурно заради високите стари дървета наоколо.

Бях облечена в панталонки за тенис и потник. В колата беше много горещо, но сега замръзвах. Може в къщата да е по-топло, помислих си аз.

— На колко години са? — господин Доуз запита мама, пристъпвайки върху предния плочник.

— Аманда е на дванайсет — отговори мама. — А Джош стана на единайсет миналия месец.

— Много си приличат — каза г-н Доуз.

Не разбрах дали това е комплимент. Но май е вярно. И двамата сме високи и слаби, с къдрава кестенява коса като татко и тъмнокафяви очи. Всички казват, че изглеждаме някак си сериозни.

— Искам да си ида вкъщи — каза Джош с хриптящ глас. — Мразя това място.

Брат ми е най-нетърпеливото дете на света. Когато си науми нещо, няма сила, която да го разубеди. Малко е разглезен. Поне аз така си мисля. Като се запъне за нещо, винаги става неговото.

Може външно да си приличаме, но всъщност сме много различни по характер. Аз съм доста по-търпелива от Джош и доста по-разумна. Сигурно защото съм по-голяма и защото съм момиче.

Джош беше хванал ръката на татко и го дърпаше към колата:

— Хайде, татко! Да си вървим. Хайде!

Знаех, че този път няма да стане така, както иска Джош. Ние се местехме в тази къща. Без никакво съмнение. В крайна сметка получавахме къщата без пари. Някакъв далечен чичо на татко — човек, за когото дори не знаехме, че съществува — беше умрял и ни беше оставил къщата като наследство.

Няма да забравя изражението на татко, когато получи писмото от адвоката. Нададе радостен вик и започна да танцува в хола. С Джош помислихме, че е изперкал.

— Чичо ми Чарлс ни е завещал къща — обясни татко, препрочитайки няколко пъти писмото. — Къщата е в град Дарк Фолс[1].

— Какво? — извикахме едновременно с Джош. — Къде е това Дарк Фолс?

Татко вдигна рамене.

— Не си спомням този твой чичо — каза мама и се приближи към него, за да прочете писмото през рамото му.

— И аз не го помня — призна си татко. — Но сигурно е бил страхотен човек! Леле! Изглежда невероятна къща!

Татко хвана мама за ръцете и започнаха да танцуват из целия хол. Без съмнение беше много развълнуван. Търсеше си оправдание да зареже досадната си работа и да се отдаде на писателската си страст. А тази къща, която получавахме без пари, беше оправданието, от което се нуждаеше.

И ето, седмица по-късно вече бяхме в Дарк Фолс — на четири часа път от дома ни — и за първи път виждахме новата ни къща. Още не бяхме влезли, а Джош се опитваше да издърпа татко обратно към колата.

— Джош, престани да ме дърпаш! — скара му се татко и се опита да се отскубне от него.

Татко погледна безпомощно г-н Доуз. Видях, че се срамува от поведението на Джош. Реших, че мога да помогна.

— Хайде, Джош — казах тихичко, като хванах брат ми за рамото. — Нали обещахме да опитаме да свикнем с Дарк Фолс, забрави ли?

— Вече се опитах — изплака Джош, без да пуска ръката на татко. — Тази къща е стара и грозна и я мразя.

— Дори не си влязъл още — ядосано каза татко.

— Да. Хайде да влезем — предложи г-н Доуз, вперил очи в Джош.

— Аз оставам тук — настоя брат ми.

Понякога е голям инат. Аз също се чувствах гадно пред тази мрачна стара къща. Но никога не бих се държала като Джош.

— Джош, не искаш ли сам да избереш стаята си? — запита мама.

— Не — измърмори той.

Двамата погледнахме към втория етаж. Имаше два големи еркерни прозореца един до друг. Приличаха на две тъмни очи, вперени в нас.

— Колко време живяхте в предишната си къща? — Господин Доуз запита татко.

Татко се замисли за секунда.

— Около четиринайсет години — отвърна той. — Децата винаги са живели там.

— Преместването винаги е трудно — състрадателно каза г-н Доуз и ме погледна. — Знаеш ли, Аманда, дойдох в Дарк Фолс само преди няколко месеца. И на мен в началото никак не ми хареса. Но сега не бих отишъл никъде другаде. — Той ми смигна. Имаше симпатична трапчинка на брадичката, когато се усмихваше. — Хайде да влезем. Наистина е доста хубаво вътре. Ще се изненадате.

Всички, без Джош, последвахме г-н Доуз.

— Има ли други деца наоколо? — запита брат ми. Прозвуча повече като ултиматум, отколкото като въпрос.

Господин Доуз кимна.

— Училището е само на две преки оттук — каза той и посочи нагоре по улицата.

— Виждаш ли? — бързо се включи мама. — Съвсем близо е. Няма вече да пътуваш толкова дълго с автобуса всяка сутрин.

— Автобусът ми харесва — настоя Джош.

Беше се заинатил. Нямаше да остави на мира нашите, въпреки че бяхме обещали да не подхождаме с предразсъдъци към преместването.

Не знам какво си мислеше Джош, че печели, като се държи по този начин. Татко си имаше достатъчно други грижи и, освен това, още не беше продал старата къща.

Иначе и на мен не ми харесваше идеята за преместването. Но разбирах, че получаването на такава голяма къща в наследство си е истински късмет. Досега бяхме доста нагъчкани в малката ни къща. А когато татко я продаде, изобщо няма да имаме проблем с парите.

Джош поне трябва да опита. Това си мислех.

Изведнъж откъм колата, паркирана в началото на входната алея, долетя лаят на Пити, който виеше раздразнено.

Пити е кучето ни — бял симпатичен териер с вълниста козина, който обикновено се държи много прилично. Никога не се сърди, когато го оставяме сам в колата. Но сега джафкаше и виеше с пълно гърло и драскаше по стъклото на колата, като отчаяно искаше да излезе.

— Тихо, Пити! Тихо! — извиках му аз.

Пити обикновено ме слушаше. Но не и този път.

— Ще го пусна! — заяви Джош и тръгна по алеята към колата.

— Не! Почакай… — извика татко.

Но нямаше как Джош да го чуе от силния вой на Пити.

— Може да го пуснем да разучи — каза г-н Доуз. — Нали тук ще бъде и неговият дом.

Само след секунди Пити се стрелна през тревата, подритвайки кафявите листа, и заджафка развълнувано, когато стигна до нас. Започна да скача към нас, сякаш не ни беше виждал от седмици. После за наша голяма изненада заръмжа заплашително и залая г-н Доуз.

— Пити… престани! — развика му се мама.

— Никога не е правил така — извини се татко. — Наистина. Обикновено е много дружелюбен.

— Може да е надушил нещо по мен. Сигурно миризмата на някое друго куче — каза г-н Доуз, разхлабвайки раираната си вратовръзка и гледайки притеснено ръмжащото ни куче.

Накрая брат ми хвана Пити през корема и го отнесе далече от г-н Доуз.

— Престани, Пити! — сгълча го Джош, като приближи лицето си до муцуната му и почти допря носа си в неговия. — Господин Доуз ни е приятел.

Пити изскимтя и близна лицето на Джош. След малко брат ми го пусна на земята. Пити погледна г-н Доуз, после мен и тръгна да души около къщата.

— Да влезем вътре — предложи г-н Доуз, прокарвайки пръсти през късата си руса коса. Отключи входната врата и я бутна навътре.

Задържа мрежестата врата, докато влизахме. Вървях след нашите.

— Ще остана отвън с Пити — извика Джош откъм алеята.

Татко понечи да му се скара, но се отказа.

— Добре тогава — каза той с въздишка и поклати глава. — Няма да спорим. Не влизай. Може да живееш отвън, щом искаш — звучеше така, сякаш се предава.

— Искам да остана с Пити — повтори Джош, загледан как кучето души някогашната цветна леха.

Господин Доуз ни последва в антрето, като внимателно притвори мрежестата врата след себе си и хвърли последен поглед към Джош.

— Ще се оправи — каза тихо той и се усмихна на мама.

— Понякога е такъв инат — някак си извинително каза мама. Тя надникна в хола. — Съжалявам за Пити. Не знам какво му стана на това куче.

— Няма проблем. Да влезем в хола — предложи г-н Доуз и ни поведе. — Мисля, че ще се изненадате приятно колко е просторно. Разбира се, има какво да се оправи.

После ни разведе из цялата къща. Започнах да се въодушевявам. Къщата наистина беше някак си хубава. Имаше толкова много стаи и шкафове. Моята стая беше огромна, към нея имаше самостоятелна баня, а под прозореца — място за сядане, откъдето можех да гледам улицата.

Искаше ми се Джош също да е с нас. Знаех, че ще се развесели, щом види колко страхотна е къщата отвътре.

Не можех да повярвам колко много стаи има. Дори таван, натъпкан със стари мебели и странни стари кашони, които можехме да изследваме.

Поне половин час разглеждахме къщата отвътре. Не обърнах внимание точно колко време ни отне. Мисля, че и тримата бяхме в приповдигнато настроение.

— Е, май ви показах всичко — каза г-н Доуз, поглеждайки часовника си. Тръгна към входната врата.

— Почакайте, искам още веднъж да погледна стаята си — казах им развълнувано. Хукнах нагоре по стълбите, като прескачах по две стъпала наведнъж. — Веднага се връщам.

— Побързай, скъпа. Сигурно г-н Доуз има и други срещи — извика мама след мен.

Стигнах антрето на втория етаж и се затичах по тесния коридор към моята стая.

— Леле! — казах на глас и възклицанието леко проехтя.

Толкова е голяма. И толкова ми харесва този еркерен прозорец с мястото за сядане. Пристъпих към него и надникнах навън. През клоните на дърветата се виждаше колата ни, а от другата страна на улицата имаше къща, подобна на нашата.

Ще сложа леглото си до стената срещу прозореца, помислих си аз радостно. А бюрото ми може да е ей там. Сега ще има място и за компютъра!

Погледнах още веднъж вградения шкаф — беше толкова просторен, че можех цялата да се вмъкна вътре. Имаше и лампа на тавана, и лавици в дъното.

Тръгнах към вратата, замислена кои плакати да си взема, когато видях момчето.

Остана на вратата само секунда. После се завъртя и изчезна в коридора.

— Джош? — извиках аз. — Ей, ела да видиш!

Бях шокирана, защото осъзнах, че не е Джош.

Най-малкото защото беше с руса коса.

— Ей! — извиках и хукнах към коридора. Спрях на вратата и се огледах в двете посоки. — Кой е?

Дългият коридор обаче беше празен. Всички врати бяха затворени.

— Леле, Аманда — казах си на глас.

Привижда ли ми се?

Мама и татко извикаха отдолу. Хвърлих още един поглед към мрачния коридор и се затичах към тях.

— Ей, г-н Доуз — извиках, докато слизах по стълбите, — има ли духове в тази къща?

Той хлъцна. Въпросът явно му се видя странен.

— Не. Съжалявам — каза той и ме погледна с особените си сини очи. — Няма включени духове. За много от старите къщи наоколо се смята, че са обитавани от духове. Но не и за тази.

— Стори ми се… че видях нещо — казах аз и се почувствах малко глупаво.

— Може да е било просто сянка — каза мама. — Къщата е доста мрачна заради дърветата.

— Защо не идеш навън и не разкажеш на Джош за къщата — предложи татко, докато отново загащваше ризата си. — Искаме да

поговорим с г-н Доуз.

— Да, господарю — казах аз с лек поклон и прилежно изтичах навън, за да разкажа на брат ми какво беше изпуснал. — Ей, Джош — извиках, оглеждайки съсредоточено двора. — Джош?

Сърцето ми се сви.

Джош и Пити бяха изчезнали.

---

[1] Дарк Фолс — на англ. тъмни водопади. ↑

2

— Джош! Джош! Пити!

Първо виках Джош. После започнах да викам Пити. Но никой не отговори.

Затичах се към колата и надникнах в нея, но и там ги нямаше. Мама и татко все още бяха вътре и говореха с г-н Доуз. Погледнах улицата в двете посоки, но и там не ги видях.

— Джош! Ей, Джош! Пити!

Най-накрая мама и татко излязоха забързани отвън. Изглеждаха притеснени. Сигурно бяха чули виковете ми.

— Не мога да намеря Джош и Пити! — извиках им откъм улицата.

— Може да са отзад — отвърна ми татко.

Затичах се по алеята, подритвайки окапалите листа. На улицата беше слънчево, но щом влязох в двора, отново се оказах на сянка и ми стана хладно.

— Ей, Джош! Джош, къде си?

Защо съм толкова уплашена? Съвсем естествено е за Джош да се замотае нанякъде. Все така прави.

Затичах се с все сила покрай къщата. От тази страна се бяха надвесили високи дървета, така че почти изцяло блокираха слънчевата светлина.

Задният двор беше по-голям, отколкото очаквах. Беше правоъгълен и под наклон към дървената ограда в дъното. И той беше потънал в бурени, които стърчаха под дебелата покривка от кафяви листа. Каменен басейн за птички се беше килнал на една страна. До него видях гараж от тъмночервени тухли, в стила на къщата.

— Ей, Джош!

Нямаше го и отзад. Спрях и започнах да търся следи от стъпки или някакъв друг знак, че е минал оттук по листата.

— Е? — дотича, останал без дъх, татко.

— Няма и следа от тях — казах аз притеснена.

— Провери ли в колата? — Татко изглеждаше повече ядосан, отколкото притеснен.

— Да. Първо погледнах в колата — огледах отново задния двор. — Не ми се вярва Джош да се е изпарил.

— Нямам никакво съмнение — каза татко и извъртя очи. — Нали го знаеш брат ти, като не стане неговото. Може би иска да си помислим, че е избягал.

Татко се намръщи.

— Къде е? — запита мама, когато се върнахме пред къщата.

Двамата с татко вдигнахме рамене.

— Може да си е намерил приятел и да се е отнесъл нанякъде — каза татко. Вдигна ръка и почеса кълравата си кестенява коса. Виждах, че и той започва да се притеснява.

— Трябва да го намерим — каза мама, загледана надолу по улицата. — Въобще не познава района. Може да е тръгнал да се разхожда и да се е загубил.

Господин Доуз заключи входната врата и излезе на плочника, като пъхна ключовете в джоба си.

— Не може да е отишъл далече — каза той и се усмихна на мама. — Да обиколим квартала с колата. Сигурен съм, че ще го намерим.

Мама поклати глава и нервно погледна татко.

— Ще го убия! — измърмори тя.

Татко я потупа по рамото.

Господин Доуз отвори багажника на малката си хонда, свали тъмния си блейзър и го хвърли вътре. После извади широкопола черна каубойска шапка и я сложи на главата си.

— Я каква шапка! — каза татко, докато сядаше на предната седалка до шофьора.

— Пази от слънцето — каза г-н Доуз, докато се наместваше зад кормилото. После тръшна вратата.

С мама седнахме отзад. Погледнах я и видях, че и тя е притеснена като мен.

Потеглихме, без да говорим. Четиримата се бяхме вторачили през прозорците на колата. Всички къщи, покрай които минавахме, изглеждаха стари. Повечето бяха дори по-големи от нашата. Всички изглеждаха в по-добро състояние. Бяха хубаво боядисани и имаха спретнати, добре окосени дворове.

Не видях никого в къщите или пред тях. Нямаше никой и по улиците.

Със сигурност е тих квартал, помислих си аз. И сенчест. Всички къщи май са обградени от високи дървета с много листа. Предните дворове, покрай които минахме, бяха потънали в сянка. Улицата беше единственото слънчево място — като златна лента, която се разстилаше между сенките.

Може би заради това се нарича Дарк Фолс, помислих си аз.

— Къде е този мой син? — запита татко, втренчен в предното стъкло.

— Ще го убия! Наистина! — измърмори мама. И друг път го е казвала.

Обиколихме квартала два пъти. Нямаше и следа от Джош.

Господин Доуз предложи да минем и по съседните улици и татко бързо се съгласи.

— Надявам се само да не се изгубя и аз. Нали също съм нов тук — каза г-н Доуз, като зави на ъгъла. — А, ето го училището — обяви той и посочи висока тухлена сграда. Беше старомодна постройка с бели колони от двете страни на двойната главна врата. — Разбира се, сега е затворено — добави г-н Доуз.

Очите ми зашариха из ограденото игрище зад училището. Беше празно. И там нямаше никой.

— Може ли Джош да е дошъл чак дотук? — запита мама със стегнат и малко по-висок от обичайното глас.

— Знаеш, че Джош не върви — каза татко и извъртя очи. — Той тича.

— Ще го намерим — уверено каза г-н Доуз, барабанейки с пръсти по кормилото.

Завихме на ъгъла към друг сенчест квартал. На табелата на улицата пишеше „Гробищен път“ и ето — пред нас се появи голямо гробище. Гранитни плочи, подредени в редици, се стелеха по хълма, който се спускаше надолу и стигаше до широко равно място, осеяно с още паметници и гробове с ниски каменни плочи.

Тук-там из гробището се мяркаха храсти, но почти нямаше дървета. Докато карахме покрай тях, гробовете се сливаха някак си в една сива маса, а аз осъзнах, че това е най-слънчевото място в целия град.

— Ето го сина ви. — Господин Доуз посочи през прозореца и внезапно натисна спирачките.

— О, слава богу! — възкликна мама и се наведе, за да погледне през прозореца от моята страна.

Без съмнение, това беше Джош. Тичаше бясно сред криволичеща редица ниски бели гробове.

— Какво прави тук? — запитах аз, докато отварях вратата на колата.

Излязох навън, направих няколко крачки по тревата и му извиках. Първоначално въобще не реагира на виковете ми. Продължи да тича така, сякаш се криеше зад надгробните плочи. Първо тичаше в една посока, после зави настрани, после пък тръгна в друга посока.

Защо прави така?

Тръгнах напред… после спрях. Хвана ме страх.

Изведнъж осъзнах защо Джош се стрелка така, защо тича бясно сред надгробните плочи. Беше преследван.

Някой… или нещо… го гонеше по петите.

3

Направих още няколко крачки към Джош, като гледах как се привежда, сменя посоката, тича с протегнати напред ръце и разбрах, че съм сбъркала.

Джош не беше преследван. Той преследваше.

Тичаше след Пити.

Добре, добре. Понякога въображението ми е малко развинтено. Когато човек попадне в старо гробище като това — дори посред бял ден — е съвсем естествено да започне да си мисли разни странни неща.

Отново викнах на Джош. Този път той ме чу и се обърна. Изглеждаше притеснен.

— Аманда, ела и ми помогни! — извика той.

— Какво става, Джош? — затичах се с все сила, за да го настигна, но той продължи да се стрелка сред надгробните плочи, като се местеше от редица на редица.

— Помощ!

— Какво става, Джош? — обърнах се и видях, че мама и татко са точно зад мен.

— Пити — обясни Джош без дъх. — Не мога да го спра. Хванах го веднъж, но той пак се изплъзна.

— Пити! Пити! — започна да вика татко. Но Пити се местеше от гроб на гроб, подушваше и хукваше към следващия.

— Как въобще се оказахте тук? — запита татко, когато настигна брат ми.

— Не исках да изпусна Пити — обясни Джош, като продължаваше да е много притеснен. — Той просто хукна. Както си душеше цветната леха пред къщата, така хукна. И изобщо не спря, като му извиках. Дори не погледна назад. Тича, тича, докато стигна тук. Трябваше да го последвам. Уплаших се да не се загуби.

Джош спря и остави татко да продължи гонитбата.

— Не знам какво му стана на това тъпо куче — каза ми той. — Толкова е странно!

След няколко опита татко успя да хване Пити и го вдигна от земята. Малкият ни териер изджавка в знак на протест, но после се остави да бъде отнесен.

Всички тръгнахме към колата, спряна край пътя, където ни чакаше г-н Доуз.

— Може би е добре да сложите каишка на кучето — предложи той със загрижено изражение.

— Пити никога не е бил на каишка — заяви Джош, сядайки уморен на задната седалка.

— Може да пробваме — тихо каза татко. — Особено ако продължава да бяга. — Татко метна Пити на задната седалка. Кучето с радост се сгуши в ръцете на брат ми.

Всички се качихме и г-н Доуз ни закара до офиса си — малка бяла сграда с плосък покрив, която се намираше на края на редица подобни офиси. Докато се движехме, се протегнах и потупах Пити по главата.

Защо кучето хукна така, чудех се аз. Никога досега не е правило така.

Май и Пити беше притеснен, че се местим. В крайна сметка той също беше живял през целия си живот в старата ни къща. Сигурно се чувстваше като мен и Джош и знаеше, че никога повече няма да видим стария си квартал.

Новата къща, новите улици и всички тези нови миризми сигурно са уплашили бедното кученце. На Джош му се искаше да избяга от самата идея за преместване. Сигурно това искаше и Пити.

Във всеки случай, това беше моето обяснение.

Господин Доуз паркира колата пред малкия офис, ръкува се с татко и му даде визитна картичка.

— Може да дойдете следващата седмица — каза той на мама и татко. — Дотогава ще съм приготвил документите. След като ги подпишете, може да се преместите, когато поискате.

Отвори вратата на колата и ни се усмихна за последно.

— Комптън Доуз — каза мама, прочитайки написаното на визитната картичка. — Много необичайно име. Комптън често срещано име ли е във вашето семейство?

Господин Доуз поклати глава.

— Не — каза той. — Аз съм единственият Комптън в рода. Нямам никаква представа откъде идва името ми. Може нашите да не са знаели как се пише Чарли!

Захилвайки се на тъпата си шега, той излезе от колата, свали каубойската си шапка, облече си пак блейзъра и влезе в малката бяла сграда.

Татко се премести на шофьорската седалка и я бутна назад, за да има място за шкембето му. Мама седна отпред и потеглихме обратно към къщи.

— Май с Пити преживяхте цяло приключение днес — каза мама на Джош, докато вдигаше прозореца.

— Май да — отвърна брат ми без грам ентусиазъм. Пити вече спеше в скута му, като тихичко прохъркваше.

— Много ще ти хареса стаята — казах аз на Джош. — Цялата къща е страхотна. Наистина.

Той ме погледна замислено, но не отговори нищо.

Ръгнах го с лакът в ребрата.

— Кажи нещо. Чу ли ме какво ти казах?

Но странното замислено изражение на лицето на Джош не се промени.

Следващите няколко седмици минаха доста бавно. Вървях из старата ни къща и си мислех, че никога повече няма да видя стаята си, че никога повече няма да закусвам в кухнята, че никога повече няма да гледам телевизия в хола. Разни такива тъпотии.

Направо ми прилоша, когато един следобед се появиха хамалите и донесоха кашони. Беше време за опаковане. Все някога трябваше да се случи.

Въпреки че беше още следобед, аз се качих в стаята си и се хвърлих на леглото. Не заспах, просто зяпах тавана повече от час. Някакви странни, несвързани мисли се стрелкаха в главата ми, сякаш сънувам, а бях будна.

Не само аз бях изнервена от преместването. Мама и татко непрекъснато си крещяха за щяло и нещяло. Една сутрин се изпокараха дали беконът бил достатъчно хрупкав, или не.

По някакъв начин ми беше забавно да видя, че и те могат да се държат като деца. Джош пък през цялото време беше начумерен. Не обелваше дума с никого. Пити също ходеше нацупен. Тъпото куче дори не се надигаше, за да дойде и да вземе остатъците от яденето, които му давах.

Мисля си, че най-трудно беше сбогуването с приятелите. Керъл и Ейми бяха заминали на лагер и трябваше да им пиша. Но Кейти си беше у дома и беше най-старата ми и добра приятелка. С нея ми беше най-трудно да се разделя.

Май доста хора бяха изненадани колко дълго бяхме приятелки с Кейти. Може би защото бяхме толкова различни. Аз съм висока, слаба и тъмна, а тя е бледа, с дълга руса коса и малко набита. Но двете бяхме приятелки още от детската градина и най-добри приятелки от четвърти клас.

Когато тя дойде вкъщи вечерта преди заминаването, и двете се чувствахме ужасно тъпо.

— Кейти, не бива да се притесняваш — казах й аз. — Не ти се премествашзавинаги.

— Е да, разбирам, че не отиваш в Китай или на другия край на света — отвърна тя, съсредоточено дъвчейки дъвката си. — Дарк Фолс е само на четири часа оттук, Аманда. Ще се виждаме често.

— Аха, надявам се — казах аз. Но не ми се вярваше. За мен четири часа път си беше същото като да заминавам за Китай. — Надявам се, че ще се чуваме по телефона — казах тъжно аз.

Тя направи малко зелено балонче с дъвката, после бързо го всмукна.

— Непременно — каза тя престорено въодушевено. — Знаеш ли, че си късметлийка. Махаш се от този кофти квартал и отиваш в голяма къща.

— Кварталът не е кофти — отвърнах аз. Не знам защо защитавах квартала. Никога преди не бих го направила. Едно от любимите ни занимания беше да си представяме места, където бихме искали да живеем.

— В училище няма да е същото без теб — въздъхна тя и сгъна крак върху стола, на който седеше. — Кой ще ми подсказва сега по математика?

Разсмях се:

— Все ти подсказвах грешно.

— Важното е, че имаше желание — каза Кейти и изпъшка. — Уф. Прогимназия. Новото ти училище с гимназия ли е, или е само начално и прогимназия?

Изкривих лице пренебрежително.

— Всичко е в една сграда. Нали ти казах, че е малък град. Няма отделна гимназия. Поне аз не видях.

— Скука — каза тя.

Скука беше точно казано.

Бъбрихме часове наред, докато майката на Кейти се обади и каза, че е време да се прибира.

Тогава се прегърнахме. Бях решила да не плача, но усетих в ъгълчета на очите си големи топли сълзи, които в следващия момент вече се спускаха по бузите ми.

— Толкова ми е тъжно — проплаках аз.

Бях твърдо решила да запазя самообладание и да се държа като зрял човек. Но в крайна сметка Кейти беше най-добрата ми приятелка. Какво можех да направя?

Обещахме си винаги да бъдем заедно на рожденте си дни, независимо от всичко. Ще накараме родителите си да направят така, че да не пропускаме нашите рождени дни.

После пак се прегърнахме и Кейти каза:

— Не се притеснявай. Ще се виждаме често. Наистина.

В очите й също имаше сълзи.

Обърна се и изтича през вратата. Мрежестата врата се тръшна след нея. Останах загледана в тъмнината, докато по едно време се появи Пити, драскайки с лапи по линолеума, и започна да ближе ръката ми.

На следващата сутрин тръгнахме да се преместваxме. Беше дъждовен съботен ден. Не валеше като из ведро. Нямаше светкавици и гръмотевици. Но имаше достатъчно дъжд и вятър и дългият път ни се стори още по-дълъг и неприятен.

Небето сякаш притъмня още повече, когато приближихме новия си квартал. Тежките дървета се приведоха над улицата.

— Джак, намали! — остро каза мама. — Много е хлъзгаво.

Татко обаче бързаше да стигнем преди камиона с багажа.

— Ще оставят всичко където им падне, ако не сме там и не ги наглеждаме — обясни той.

Джош седеше до мен на задната седалка и както винаги се държеше много неприятно. През цялото време мрънкаше, че е жаден. Когато това не помогна, започна да се оплаква, че е гладен. Но бяхме добре закусили, така че и този номер не мина.

Разбира се, той просто търсеше внимание. Опитах се да го развеселя, като му разказах колко голяма е къщата отвътре и колко голяма е неговата стая. Брат ми още не беше я виждал.

Но той не искаше да се развесели. Започна да се боричка с Пити и напълно изтормози горкото куче. Накрая татко му кресна да престане.

— Хайде да се опитаме да не си лазим по нервите — предложи мама.

— Добра идея, скъпа — разсмя се татко.

— Не се шегувай с мен! — скастри го мама.

Започнаха да спорят кой от двамата е по-изморен от събирането на багажа. Пити се изправи на задните си лапи и започна да вие към задното стъкло.

— Не можете ли да го накарате да спре?! — изписка мама.

Дръпнах Пити надолу, но той се съпротивляваше и отново започна да вие.

— Никога не е правел така — казах аз.

— Просто го накарай да млъкне! — настоя мама.

Дръпнах Пити за задните лапи, но пък тогава Джош започна да вие. Мама се обърна и го изгледа лошо. Въпреки това, брат ми не спря да вие. Мислеше, че е забавно.

Най-накрая татко спря колата пред новата ни къща. Гумите изсвистяха по мокрия чакъл. Дъждът трополеше по покрива.

— Колко хубаво е у дома — каза мама.

Не разбрах дали се шегува. Мисля, че наистина се радваше, че пътуването свърши.

— Поне изпреварихме хамалите — каза татко, поглеждайки часовника си. Миг по-късно изражението му се промени. — Дано не са се объркали.

— Тук е тъмно сякаш вече е нощ — оплака се Джош.

Пити подскачаше в скута му и отчаяно искаше да излезе от колата. Обикновено добре понася пътуването. Но щом колата спре, иска веднага да излезе.

Отворих вратата и той скочи на алеята. Веднага щом цопна на земята, хукна на зигзаг из предния двор.

— Той поне се радва, че е тук — тихо каза Джош.

Татко изтича към плочника, замота се с непознатите ключове, но успя най-накрая да отвори вратата. После ни махна да влезем вътре.

Мама и Джош притичаха по пътеката, опитвайки се да не се намокрят от дъжда. Аз затворих вратата на колата и също изтичах след тях.

Но нещо привлече погледа ми. Спрях и погледнах към еркерните прозорци над плочника.

Заслоних очите си с ръка и се вгледах през дъждовните капки.

Да. Видях нещо.

Лице. При прозореца вляво.

Момчето.

Същото онова момче беше горе и ме гледаше.

4

— Изтрийте си краката! Не внасяйте кал по чистия под! — извика мама. Гласът й отекна в голите стени на празния хол.

Влязох в антрето. Миришеше на боя. Бояджиите бяха свършили в четвъртък. Вътре в къщата беше горещо. Много по-горещо, отколкото навън.

— Лампата в кухнята не работи — извика татко някъде отзад. — Дали бояджиите са спрели тока или…?

— Откъде да знам — отвърна му мама.

Гласовете им кънтяха в голямата празна къща.

— Мамо, горе има някой! — извиках аз, докато бършех краката си в изтривалката. Затичах се към хола.

Мама стоеше пред прозореца и се взираше в дъжда, за да види дали хамалите идват. Когато влязох, тя се обърна:

— Какво?

— Горе има едно момче. Видях го на прозореца — казах аз, опитвайки се да си поема дъх.

Джош влезе през вратата откъм задното антре. Сигурно е бил с татко. Изсмя се:

— Да не би някой вече да се е нанесъл тук?

— Няма никой горе — каза мама и извъртя очи. — Ще ме оставите ли на мира най-сетне!

— Аз пък какво съм направил? — измрънка Джош.

— Аманда, чуй ме! Всички сме много напрегнати днес… — започна мама.

Но аз я прекъснах:

— Видях лицето му, мамо. На прозореца. Не съм луда!

— Кой го казва! — намеси се Джош.

— Аманда! — Мама прехапа долната си устна. Винаги прави така, когато е на предела на силите си. — Видяла си някакво отражение или нещо подобно. Може би от някой клон.

Тя се обърна отново към прозореца. Дъждът вече се лееше като стена, а вятърът го блъскаше силно в големия панорамен прозорец.

Изтичах към стълбището, долепих ръце до устата си като фуния и извиках към горния етаж:

— Кой е там горе?

Никой не отговори.

— Кой е там горе? — извиках още по-силно.

Мама запуши ушите си с ръце.

— Аманда… моля те!

Джош изчезна в трапезарията. Най-после беше тръгнал да разглежда къщата.

— Горе има някой — настоях аз и съвсем импулсивно тръгнах нагоре по дървената стълба. Маратонките ми тупкаха шумно по голите стъпала.

— Аманда… — чух мама да вика зад мен.

Но бях много ядосана, за да спра. Защо не ми повярва? Защо каза, че съм видяла отражението на някой клон?

Бях любопитна. Исках да разбера кой е горе. Трябваше да й докажа, че бърка. Трябваше да й покажа, че не съм видяла някакво тъпо отражение. Май аз също съм доста голям инат. Може би това е семейна черта.

Стълбата стенеше и скърцаше под краката ми. Въобще не изпитвах страх, докато стигнах антрето на втория етаж. После изведнъж в корема ми се появи странно тежко усещане.

Спрях. Дишах тежко. Облегнах се на перилата.

Кой ли може да е? Крадец? Някое скучаещо съседско дете, което се е промъкнало в празната къща просто за развлечение?

Май не трябва да се качвам сама, помислих си аз.

Може момчето от прозореца да е опасно.

— Има ли някой тук? — извиках аз със слаб и разтреперан гласец.

Заслушах се, като продължих да стоя облегната на перилата.

Дочух стъпки в коридора.

Не.

Не бяха стъпки.

А дъждът. Точно така — дъждът. Трополенето на дъжда върху керемидите на покрива.

Не знам защо, но този шум някак си ме успокои. Пуснах перилата и влязох в дългия тесен коридор. Беше тъмно. Чак в дъното през един квадратен прозорец влизаше бледа сивкава светлина.

Направих няколко крачки. Старият дървен под изскърца.

— Има ли някой тук?

Отново никакъв отговор.

Приближих се до първата врата вляво.

Беше затворена. Миризмата на прясна боя направо ме задушаваше. На стената до вратата имаше електрически ключ. Реших, че е за лампата в коридора. Щракнах го. Но нищо не стана.

— Има ли някой тук?

Ръката ми трепереше, когато хванах дръжката на вратата. Усетих я някак си топла в ръката си. И влажна.

Завъртях я. Поех дълбоко въздух и бутнах вратата.

Надникнах в стаята. През прозореца струеше сивкава светлина. Блясък от светкавица ме накара да подскоча. Последва глух далечен тътен на гръмотевица.

Пристъпих в стаята бавно и внимателно.

Не се виждаше никой.

Това беше стаята за гости. Можеше да стане и стаята на Джош, ако той реши, че му харесва.

Още една светкавица. Небето сякаш притъмня още повече. Навън беше пълен мрак, въпреки че беше ранен следобед.

Върнах се в коридора. Следващата стая щеше да е моята. Също имаше прозорец към предния двор.

Дали момчето, което видях да ме гледа, беше в моята стая?

Прокраднах се по коридора, като докосвах стената с ръка без никаква причина и спрях пред моята врата, която също беше затворена.

Поех дълбоко въздух и почуках на вратата.

— Кой е там? — извиках аз.

Заслушах се.

Тишина.

После тътен на гръмотевица — този път по-близо.

Замръзнах като парализирана, без да дишам. Тук горе беше горещо — горещо и влажно. От миризмата на боя ми се замая главата.

Хванах дръжката на вратата.

— Има ли някой вътре?

Започнах да натискам дръжката, когато момчето се прокрадна зад гърба ми и ме хвана за рамото.

5

Не можех да дишам. Не можех да извикам.

Сърцето ми сякаш спря. Гърдите ми щяха да избухнат.

Ужасена се обърнах.

— Джош! — изпищях аз. — Уплаши ме до смърт! Помислих си, че…

Той ме пусна и отстъпи назад.

— Върза се! — възторжено каза той и силният му смях отекна по дългия празен коридор.

Сърцето ми биеше лудо. Слепоочията ми пулсираха.

— Не е смешно! — казах ядосано. Блъснах го към стената. — Наистина ме изплаши.

Той се разхили още повече и се затъркаля по пода. Абсолютен перко. Искаше ми се пак да го ударя, но не успях.

Бях ядосана. Обърнах се в мига, когато вратата на моята стая се открехна.

Зяпнах учудена. И замръзнах на място, вперила очи във вратата, която лекичко се полюшваше.

Джош престана да се смее и се изправи вече със сериозно изражение и широко отворени очи, пълни със страх.

Дочух, че някой се движи вътре в стаята.

Дочух и шепот.

И възбуден кикот.

— Кой… кой е там? — успях най-сетне да изрека на пресекулки, при това толкова пискливо, че не познах гласа си.

Вратата изскърца силно и се открехна още малко, но след това започна да се затваря.

— Кой е там? — запитах отново, но вече малко по-настоятелно.

Пак чух шепот и раздвижване.

Джош се беше облегнал на стената и се прокрадваше към стълбите. Досега не бях виждала такова изражение на лицето му — чиста проба ужас.

Вратата изскърца както във филм за призраци и се притвори още малко.

Джош вече беше стигнал стълбището. Гледаше ме вторачено и енергичното ми махаше с ръка да го последвам.

Вместо това направих крачка напред, хванах дръжката и бутнах вратата, за да я отворя широко.

Не усетих никаква съпротива.

Пуснах дръжката и застанах на прага.

— Кой е там?

Стаята беше празна.

Изтрещя гръмотевица.

Трябваха ми няколко секунди, за да осъзная какво е предизвикало помръдването на вратата. Прозорецът на отсрещната страна беше леко открехнат. Вратата се е отваряла и затваряла сигурно под напора на силния вятър. Май това обяснява и другите звуци, които дочух от стаята — звуци, които ми се бяха сторили като шепот.

Кой ли беше оставил прозореца отворен? Сигурно бояджиите.

Поех си дълбоко въздух и бавно го изпуснах. Изчаках бясно тупкащото ми сърце да се успокои.

Почувствах се леко глуповато. Отидох до прозореца и го затворих.

— Аманда… наред ли е всичко? — прошепна Джош от коридора.

Тъкмо щях да му отговоря, когато ми хрумна нещо по-добро.

Само преди няколко минути той ме беше изплашил до смърт. Защо и аз да не го поизплаша малко. Заслужи си го!

Така че не му отговорих.

Чух как пристъпва предпазливо към стаята.

— Аманда? Аманда? Добре ли си?

Отидох на пръсти до вградения шкаф, отворих донякъде вратата и легнах по гръб на пода. Главата и раменете ми бяха скрити в шкафа, а другата част от тялото ми беше просната върху пода.

— Аманда? — Джош звучеше наистина много уплашено.

— Оооох! — изстенах силно.

Знаех си, че като ме види просната на пода, направо ще откачи.

— Аманда… какво стана?

Вече беше на прага. Всеки миг щеше да ме види как лежа в тъмния шкаф, но няма да види главата ми. Отвън блесна светкавица и

изтрещя гръмотевица.

Поех си дълбоко дъх и го задържах, за да не се разхиля.

— Аманда? — прошепна брат ми. Тогава май ме видя, защото изстена силно. — Ха! — После го чух, че си поема шумно въздух.

И започна да крещи с все сила. Чух го как изтича по коридора към стълбите, крещейки „Мамо! Татко!“. Чух как маратонките му тупкат по дървената стълба, а той продължава да крещи.

Разкикотих се. После, още преди да успея да стана, усетих груб, топъл език върху лицето си.

— Пити!

Лижеше бузите ми, клепачите ми. Облизваше ме напористо, сякаш се опитваше да ме съживи или да ми каже, че всичко е наред.

— Ох, Пити! Пити! — извиках през смях и прегърнах сладкото кученце. — Престани! Цялата ме олигави!

Но той не спираше. Продължаваше да ме лиже със същата страст.

Горкото кученце сигурно също е доста притеснено, помислих си аз.

— Хайде, Пити, осъзнай се! — казах му аз и избутах задъханата му муцуна по-далеч от мен. — Няма нищо! Тук е приятно. Ще видиш!

6

Усмихната нагласих възглавницата и се мушнах под завивките. Пред очите ми непрестанно се явяваше ужасеното изражение на Джош — колко уплашен изглеждаше, дори когато ме видя да слизам по стълбите, без да ми има нещо. И после колко се ядоса, че се е хванал на номера ми.

Разбира се, мама и татко не мислеха, че всичко това е смешно. И двамата бяха изнервени и напрегнати, защото камионът с багажа беше пристигнал с един час закъснение. Накараха ни да се сдобрим и да обещаем повече да не си погаждаме такива номера.

— Трудно е да не се плаши човек в тази зловеща стара къща — измърмори Джош.

Макар и без желание се споразумяхме да не си правим повече номера.

Хамалите, мрънкащи заради дъжда, започнаха да внасят мебелите. С Джош им показахме къде да оставят нещата в нашите стаи. Е, изпуснаха скрина ми по стълбите, но всичко приключи само с една драскотина.

Мебелите изглеждаха странни и малки в тази голяма къща. С Джош се опитвахме да не се пречкаме на мама и татко, които подреждаха нещата, изпразваха кашоните, слагаха дрехите в шкафовете. Мама дори успя да закачи пердета в стаята ми.

Какъв ден само!

Сега, вече малко след десет часа, се опитвах да заспя за първи път в новата си стая. Завъртях се първо на едната страна, после пробвах по гръб. Въпреки че лежах в старото си легло, не можех да се наместя удобно.

Всичко изглеждаше толкова различно, толкова обърканo. Леглото ми не беше в същата посока както в предишната ми стая. Стените бяха голи. Нямах време да залепя плакатите си. Стаята изглеждаше голяма и пуста. Сенките сякаш бяха доста по-тъмни.

Засърбя ме гърбът, а после и цялото тяло. Леглото е пълно с буболечки, помислих си и седнах. Разбира се, това беше смешно. Беше старото ми легло с чисти чаршафи.

Опитах се да се наглася обратно в леглото и затворих очи. Понякога, когато не мога да заспя, започвам бавно да броя през две, като си представям всяко число. Обикновено това ми помага да се освободя от мислите и да се унеса.

Пробвах и сега. Зарових лице във възглавницата и започнах да си представям 4… 6… 8…

Прозях се шумно, но на 22 все още бях будна.

Ще си остана будна до сутринта, помислих си аз. Изобщо няма да мога да заспя в новата си стая.

Явно съм се унесла, без да се усетя. Не знам колко време съм спала. Може би час или най-много два. Беше лек, неспокоен сън. После нещо ме събуди. Седнах стресната в леглото.

Въпреки жегата в стаята, усетих хлад по цялото си тяло. Погледнах леглото и видях, че съм изритала чаршафа и тънкото одеяло. Посегнах с въздишка да ги дръпна и тогава замръзнах.

Чух шепот.

Някой шепнеше в другия край на стаята.

— Кой… кой е там? — прошепнах и аз с тънък и изплашен глас.

Грабнах завивките и се завих до брадата.

Отново чух шепот. Очите ми привикнаха с тъмнината и вече ясно виждах стаята.

Пердетата. Дългите до земята пердета от предишната ми стая, които мама закачи тук следобед, се полюшваха на прозореца.

Аха. Значи това е причината за шепота. Сигурно шумолящите пердета са ме събудили.

Отвън идваше мека сивкава светлина. Пердетата хвърляха трептящи сенки върху края на леглото ми.

Прозявайки се, се протегнах и станах от леглото. Усетих студени тръпки, докато вървях по дървения под към прозорците.

Когато приближих, пердетата престанаха да се люшкат и сякаш замръзнаха на място. Бутнах ги настрани и се протегнах да затворя прозореца.

— Ох!

Извиках тихо, защото видях, че прозорецът е затворен.

Но как е възможно пердетата да се движат, ако прозорецът е затворен? Останах загледана в сивкавия мрак. Не ставаше никакво течение. Прозорецът изглеждаше плътно прилепнал.

Дали си въобразявам, че пердетата мърдат? Дали очите не ми играят някакъв номер?

Прозявайки се, тръгнах през странните сенки към леглото и придърпах завивките към брадата си.

Аманда, престани да си внушаваш разни страхотии, заповядах си аз.

След няколко минути отново заспах и сънувах най-гадния и ужасен сън.

Сънувах, че всички сме умрели. Мама, татко, Джош и аз.

Отначало седяхме на масата в новата ни трапезария. Стаята беше светла, толкова светла, че не различавах ясно лицата. Бяха просто светли размазани петна.

Но после, съвсем бавно, всичко дойде на фокус и видях, че под косата нямаме лица. Кожата ни беше изчезнала и бяха останали само сивозеленикави черепи. От скулите ми висяха някакви парченца месо. На мястото на очите имаше само дълбоки черни дупки.

Четиримата бяхме умрели и ядяхме мълчаливо. Видях, че в чиниите си имахме само кокалчета. А по средата на масата в голяма чиния бяха натрупани още сиво-зелени кокали, които приличаха на човешки.

После в съня ми отвратителният обяд беше прекъснат от силно почукване на вратата, направо тропане, което ставаше по-силно и по-силно. Беше Кейти — приятелката ми. Видях, че удря вратата с юмруци.

Искаше ми се да отида и да отворя. Искаше ми се да изтичам от трапезарията, да отворя вратата и да посрещна Кейти. Искаше ми се да си поговоря с нея. Искаше ми се да й разкажа какво ми се случи, да й обясня, че съм мъртва и че лицето ми се е свлякло.

Толкова ми се искаше да се видя с Кейти.

Но не можех да стана от масата. Колкото и да се опитвах, не можех.

Ударите по вратата ставаха все по-силни и по-силни, направо оглушителни. Но аз си седях на масата с отвратителното си семейство, вземах си кокали от чинията и си ги хапвах.

Внезапно се събудих ужасена от съня, който сънувах. Все още чувах ударите по вратата. Тръснах глава, за да прогоня съня.

Вече беше утро. Познах по синьото небе, което се виждаше през прозореца.

— О, не!

Пердетата. Отново се клатеха. Удряха се шумно, сякаш се вееха.

Седнах в леглото и се загледах.

Прозорецът продължаваше да е затворен.

7

— Ще погледна прозореца. Сигурно има някакъв процеп — каза татко на закуска. После лапна голямо парче бъркани яйца с шунка.

— Но, татко… много е странно! — настоях аз, все още уплашена. — Пердетата се вееха толкова силно, а прозорецът беше затворен.

— Може някоя дъска да се е откачила — предположи той.

— Аманда е откачила — включи се Джак. Мислеше, че е казал нещо смешно.

— Не се заяждай със сестра си! — каза мама, докато слагаше чинията си на масата и сядаше на стола. Изглеждаше уморена. Черната й коса, обикновено сресана назад, сега беше разрошена. После оправи колана на халата си. — Уф! Май не спах повече от два часа тази нощ.

— Аз също — с въздишка казах аз. — Все си мислех, че момчето отново ще се появи в стаята ми.

— Аманда, наистина трябва да престанеш! — рязко каза мама. — Момчета в стаята ти! Веещи се пердета. Трябва да проумееш, че си притеснена и отново си въобразяваш разни неща.

— Но, мамо… — започнах аз.

— Може зад пердето да се крие призрак — каза Джош, за да ме подразни. Вдигна ръце и нададе страховит вик.

— Стоп! — Мама сложи ръка на рамото му. — Забрави ли какво обеща — да не се плашите един друг.

— На всички ще ни е трудно да свикнем с новото място — каза татко. — Може да си сънувала, че пердетата се веят, Аманда. Нали каза, че си сънувала кошмар!

Ужасният сън отново се яви пред очите ми. Отново видях голямата чиния на масата. Потръпнах.

— Толкова е влажно тук — каза мама.

— Малко слънце ще е добре дошло — каза татко.

Погледнах през прозореца. Небето беше посивяло. Дърветата хвърляха тъмна сянка върху задния двор.

— Къде е Пити? — попитах аз.

— Някъде навън — отвърна мама с пълна уста. — Той също се събуди рано. Май и той не е могъл да спи. Затова го пуснах навън.

— Какво ще правим днес? — запита Джош. Той винаги искаше да знае какъв е планът за деня. Искаше да знае всички подробности. Главно, за да има за какво да спори.

— С баща ти имаме да подреждаме нещата от кашоните — каза мама, поглеждайки към задното антре, което беше задръстено с неотворени кашони. — Вие двамата може да разгледате квартала. Вижте какво ще откриете. Може да намерите деца на вашата възраст.

— С други думи, искате да не се пречкаме! — казах аз.

Мама и татко се засмяха.

— Наистина си много умна, Аманда.

— Но аз искам да помогна при разопаковането на моите неща — измрънка Джош.

Знаех си, че ще започне да спори, както винаги.

— Отиди да се облечеш и дим да ви няма — каза татко. — Вземете и Пити. Сложете му каишка. Оставил съм я на предната стълба.

— Ами колелата ни? Не може ли да караме колела? — запита Джош.

— Те са затрупани някъде в гаража. Няма да успеете да се доберете до тях. Освен това гумата на едното е спаднала.

— Не излизам без колелото! — настоя Джош и скръсти ръце на гърдите си.

Мама и татко започнаха да спорят с него. После го заплашиха. Най-накрая той се съгласи да се поразходи малко.

Приключих със закуската, като продължавах да си мисля за Кейти и другите ми приятели, останали далече. Чудех се какви ли са децата в Дарк Фолс. Чудех се дали ще намеря нови приятели, истински приятели.

Предложих да измия чиниите, тъй като мама и татко имаха толкова много друга работа. Топлата вода някак си облекчи ръцете ми, докато забърсвах чиниите с гъбата. Знам, че съм малко странна. Но обичам да мия чинии.

Някъде зад гърба си, сякаш от предната част на къщата, дочух Джош отново да спори с татко. Заради шуртенето на водата едва

различавах думите.

— Баскетболната топка е в някой от тези кашони — каза татко.

После Джош каза нещо друго, а татко му отговори:

— Откъде да знам в кой точно.

После Джош отново каза нещо, а татко отвърна:

— Не, нямам време да търся. Ако щеш вярвай, но търсенето на твоята топка не е най-важното в момента.

Поставих последната чиния на рафта и потърсих кърпа, за да си избърша ръцете. Не видях. Май кърпите още не бяха извадени.

Избърсах ръце в халата си и тръгнах нагоре по стълбите.

— Обличам се за пет минути — извиках на брат ми, който продължаваше да спори с татко в хола.

Тръгнах нагоре по стълбата, но спрях.

Над мен, на площадката на горния етаж, стоеше непознато момиче на моята възраст с къса черна коса. Усмихваше ми се, но не с топла, приятелска усмивка, а с най-ледената и страховита усмивка, която някога съм виждала.

8

Някаква ръка докосна рамото ми.

Обърнах се.

Беше Джош.

— Не тръгвам никъде, ако не мога да взема баскетболната топка — каза той.

— Джош, моля те! — погледнах отново към горната площадка. Момичето беше изчезнало.

Усетих студени тръпки по цялото си тяло. Краката ми трепереха. Хванах се за перилата.

— Татко! Ела, моля те! — извиках аз.

Лицето на Джош се изпълни с ужас.

— Ей, не съм направил нищо! — изкрещя той.

— Не, не е заради теб — отговорих му аз и отново извиках татко.

— Аманда, зает съм — каза татко, когато застана долу пред стълбата, целият плувнал в пот.

— Татко, видях някой горе — промълвих аз. — Там. Някакво момиче.

— Аманда, моля те — отвърна той и се намръщи. — Престани, само ти се привиждат някакви неща. В къщата няма никой друг, освен нас четиримата… и може би няколко мишки.

— Мишки ли? — изведнъж на Джош му стана интересно. — Наистина ли? Къде?

— Татко, не си въобразявам — натъртих аз с пресипнал глас. Наистина ми стана мъчно, че не ми вярва.

— Аманда, погледни нагоре! — каза татко, загледан към горната площадка. — Какво виждаш?

Проследих погледа му. На площадката имаше купчина дрехи. Сигурно мама малко преди това ги е извадила от кашоните.

— Това са просто дрехи — припряно каза татко. — Няма никакво момиче. Просто дрехи.

— Съжалявам — бързо отвърнах аз. Тръгнах отново по стълбите нагоре и повторих: — Съжалявам.

Но всъщност не съжалявах чак толкова. Чувствах се объркана.

И все още уплашена.

Възможно ли беше купчина дрехи да ми се види като момиче?

Не. Не мисля.

Да не съм луда. А имам и добро зрение.

Така че — какво ставаше?

Отворих вратата на стаята си, светнах лампата и пак видях пердетата да се веят.

О, не. Не пак, помислих си аз.

Затичах се към прозореца. Този път той беше отворен.

Кой го беше отворил?

Сигурно мама, реших аз.

В стаята нахлуваше топъл влажен въздух. Небето беше тежко и сиво. Миришеше на дъжд.

Обърнах се към леглото и отново се стреснах.

Някой беше метнал там мои дрехи.

Бяха сложени към края на леглото, при краката.

Кой може да ги е сложил? Дали мама?

Отидох до вратата и я извиках:

— Мамо? Мамо? Ти ли избра какви дрехи да си сложа?

Дочух, че вика нещо отдолу, но не разбрах какво казва.

Успокой се, Аманда, казах на себе си. Разбира се, че мама ги е сложила.

Още бях на прага, когато дочух шепот откъм вградения шкаф.

Това беше капката, която преля.

— Какво става тук? — извиках с все сила.

Хвърлих се към шкафа и отворих вратата.

Трескаво разбутах дрехите. Вътре нямаше никой.

Дали не бяха мишки, помислих си аз. Дали не чух мишките, за които спомена татко.

— Трябва да ги изгоня оттук — казах на глас.

Тази стая ме подлудява, осъзнах аз.

Не. Сама се подлудявах. Въобразявах си какви ли не неща.

За всичко си имаше логично обяснение. За всичко.

Докато слагах дънките си и ги закопчавах, няколко пъти повторих наум думата „логично“. Повторих я толкова много, че вече не ми се струваше истинска дума.

Успокой се, Аманда. Успокой се!

Поех дълбоко въздух и го задържах, докато преброя до десет.

— Бау!

— Джош, престани! Не ме изплаши! — казах му по-ядосано, отколкото ми се искаше.

— Да се махаме оттук! — каза той, гледайки ме от антрето. — Побиват ме тръпки от това място.

— Какво? И тебе ли? — възкликнах аз. — Какво ти става?

Той започна да говори нещо, но спря. Изведнъж се притесни.

— Забравѝ! — измърмори той.

— Не, кажи ми! — настоях аз. — Какво искаше да кажеш?

Той ритна перваза на пода.

— Сънувах истински кошмар тази нощ — най-сетне призна той, загледан във веещите се пердета на прозореца.

— Кошмар ли? — спомних си моя отвратителен сън.

— Аха. В стаята ми имаше две момчета. Бяха гадни.

— И какво направиха? — запитах аз.

— Не си спомням — каза Джош. Сякаш не му се искаше да ме погледне в очите. — Само си спомням, че ме уплашиха.

— И после? — запитах аз и се завъртях към огледалото, за да се среша.

— Събудих се — каза той, а после нетърпеливо добави: — Хайде. Да вървим!

— Тези момчета не ти ли казаха нещо? — запитах го аз.

— Не. Не помня — отвърна замислен той. — Само се смееха.

— Смееха ли се?

— Някак си се кикотеха — каза Джош. — Не ми се говори повече — рязко добави той. — Тръгваме ли на тази тъпа разходка, или не?

— Добре. Готова съм — казах му аз, оставих четката и се погледнах за последно в огледалото. — Да тръгваме на тъпата разходка.

Последвах го в коридора. Когато минахме покрай купчината дрехи на площадката, отново се замислих за момичето, което бях

видяла да стои там. И се сетих за момчето при прозореца, когато пристигнахме. И за двете момчета, които Джош беше сънувал.

Това вече доказваше, че с брат ми бяхме сериозно изнервени от преместването в новата къща. Може би мама и татко бяха прави. Всичко си беше чиста проба фантазия.

Сигурно просто си въобразявахме.

Че какво друго?

9

Няколко секунди по-късно излязохме на двора, за да хванем Пити. Той, както винаги, се зарадва да ни види и се хвърли с кални лапи към нас. Джафкаше въодушевено и тичаше в кръг през листата. Малко се разведрих, като го видях.

Въпреки сивото небе, навън беше горещо и задушно. Нямаше никакъв вятър. Дебелите стари дървета стояха като статуи.

Тръгнахме по чакълестата входна алея към улицата, подритвайки окапалите кафяви листа. Пити тичаше на зигзаг около нас.

— Добре поне че татко не поиска да съберем тези листа — каза Джош и направи физиономия.

Застанахме на бордюра и погледнахме къщата. Двата еркерни прозореца ни гледаха сякаш бяха очи.

За първи път забелязах, че съседната къща е като нашата. Единствената разлика беше, че не е тухлена, а облицована с дъски. Пердетата на хола бяха спуснати. Някои от прозорците на горния етаж бяха счупени. Високите дървета хвърляха тежка сянка и върху нея.

— Накъде? — запита Джош и хвърли пръчка, която Пити да гони.

Посочих улицата.

— Училището е натам — казах аз. — Дай да го видим.

Пътят се изкачваше по хълм. Джош вдигна една дебела пръчка и си направи нещо като бастун. Пити се опитваше да захапе пръчката, докато Джош вървеше.

По улицата не срещнахме никого, нито пък имаше някой в дворовете на къщите, покрай които минахме. Нямаше и коли.

Бях започнала да си мисля, че градът е пуст, когато на плочника пред една къща се появи момче.

Изникна така внезапно, че с Джош замръзнахме на място.

— Здравейте — срамежливо каза момчето и леко ни махна.

— Здравей — отвърнахме едновременно с Джош.

Преди да успеем да дръпнем Пити, кучето изтича към момчето, подуши маратонките му и започна да ръмжи и да джафка. Момчето отстъпи крачка назад и вдигна ръце, сякаш да се предпази. Изглеждаше уплашено.

— Пити, престани! — извиках аз.

Джош хвана кучето и го вдигна, но то продължаваше да ръмжи.

— Не хапе — казах на момчето. — Обикновено и не лае. Извинявай.

— Няма нищо — каза момчето, загледано в Пити, който се опитваше да се измъкне от прегръдката на Джош. — Може да е надушил нещо по мен.

— Пити, спри! — извиках аз. Кучето не престана да се върти. — Сега ще ти сложа каишката!

Момчето имаше къса вълниста руса коса и много бледи сини очи. Смешноватият му чип нос изглеждаше не на място на сериозното му лице. Въпреки задушното време, беше облечен в плътна кафеникава фланела с дълги ръкави и черни дънки с прави крачоли. В задния джоб на дънките му беше пъхната бейзболна шапка.

— Аз съм Аманда Бенсън — представих се аз. — А това е брат ми Джош.

Джош се поколеба, но пусна Пити на земята. Кучето изджавка още веднъж, вперило поглед в момчето, после леко изви и седна на тротоара, за да се почеше.

— Аз съм Рей Търстън — каза момчето, пъхвайки ръце в джобовете на дънките си и поглеждайки притеснено към Пити. Май малко се успокои, като видя, че кучето престана да го лае и да го ръмжи.

Изведнъж Рей ми се стори някак си познат. Къде ли съм го срещала? Къде? Вгледах се по-внимателно и се сетих.

Зяпнах, обхваната от страх.

Рей беше момчето в стаята ми. Момчето на прозореца.

— Ти… — запелтечих обвинително. — Ти беше в къщата ни!

Момчето изглеждаше объркано.

— Какво?

— Ти беше в стаята ми, нали? — настоях аз.

Той се засмя.

— Нищо не разбирам — отвърна Рей. — Как така в твоята стая?

Пити вдигна глава и глухо изръмжа към Рей. После отново започна да се чеше.

— Мисля, че точно теб видях — започнах малко да се колебая. Може и да не е бил той. Може…

— Не съм бил в къщата ви от доста време — каза Рей, загледан притеснено в Пити.

— От доста време ли?

— Аха. Живях във вашата къща — отговори той.

— Какво? — Двамата с Джош го погледнахме изненадани. — Живял си в нашата къща?

Рей кимна.

— Когато се преместихме тук — каза той. Вдигна плоско камъче и го търкулна по улицата.

Пити изръмжа, хукна да го гони, после му хрумна друго и изприпка обратно, развълнувано мятайки опашка.

Небето се покри с тежки облаци. Смрачи се.

— Къде живееш сега? — попитах аз.

Рей хвърли още един камък и после посочи нагоре по улицата.

— Харесваше ли ти нашата къща? — попита Джош.

— Да, добре беше — отвърна му Рей. — Хубава и сенчеста.

— Харесваше ти, така ли? — извика Джош. — А аз мисля, че е гадна. Толкова е мрачна и…

Пити го прекъсна. Реши отново да лае по Рей, приближи се до него, но после отстъпи назад. Рей също отстъпи внимателно към бордюра.

Джош извади от джоба си каишка.

— Съжалявам, Пити — каза той.

Аз хванах ръмжащото куче, а Джош му закачи каишката.

— Никога не е правел така. Наистина — опитах се да се извиня на Рей.

Каишката някак си объркa Пити. Той се задърпа и издърпа Джош на улицата. Но поне спря да лае.

— Хайде да правим нещо — припряно каза брат ми.

— Какво например? — запита Рей, вече по-спокоен, защото Пити беше вързан.

Замислихме се.

— Може да отидем до твоята къща — предложи Джош на Рей.

Рей поклати глава.

— Не, не — каза той. — Не сега.

— А къде са всички? — запитах аз, оглеждайки празната улица. — Абсолютно мъртвило, нали?

Той се задави.

— Аха. Май имаш право — каза. — Искате ли да отидем на игрището зад училището?

— Добре — съгласих се аз.

Тримата тръгнахме нагоре по улицата. Рей вървеше най-отпред, аз — на няколко крачки зад него. Джош ме следваше, стиснал пръчката в едната ръка и каишката — в другата. Пити тичаше насам-натам и доста го затрудняваше.

Видяхме групата деца чак когато завихме зад ъгъла.

Бяха десетина или дванайсет, предимно момчета и няколко момичета. Вървяха към нас по средата на улицата, смееха се, викаха и игриво се подбутваха. Видях, че някои са на моите години. Другите бяха тийнейджъри. Бяха облечени в дънки и тъмни фланелки. Едно от момичетата се открояваше, защото имаше дълга права руса коса и носеше зелен ластичен клин.

— Ей, вижте! — извика момче със зализана назад черна коса и ни посочи.

Като ни видяха, всички се умълчаха, но не спряха, а продължиха да вървят към нас. Някои се разхилиха.

Тримата спряхме и ги загледахме, докато се приближаваха. Пити се дърпаше на каишката и се скъсваше да лае.

— Здравейте — усмихнато каза момчето с черната коса. Другите незнайно защо решиха, че това е смешно и се разхилиха. Момичето в зеления клин силно блъсна някакво червенокосо момче и то залитна към мен.

— Как си, Рей? — запита момиче с къса черна коса и се усмихна на Рей.

— Добре — отговори Рей и се обърна към мен и Джош. — Това са някои от приятелите ми. Всички са от квартала.

— Здравейте — казах аз някак си притеснено. Искаше ми се Пити да спре да лае и да престане да се дърпа на каишката. Горкият ми брат едвам го удържаше.

— Това е Джордж Карпентър — каза Рей и посочи ниското червенокосо момче, което кимна. — А това са Джери Франклин, Карън Съмърсет, Бил Грегъри… — Той посочи едно по едно децата, които ни бяха заобиколили. Опитах се да запомня имената им, но това, разбира се, беше невъзможно.

— Харесва ли ти в Дарк Фолс? — запита ме едно от момичетата.

— Ами, не знам — отвърнах й аз. — Първи ден ми е. Изглежда хубаво.

Не знам защо, но няколко деца се засмяха на отговора ми.

— Каква порода е това куче? — запита Джордж Карпентър.

Джош му отговори, като продължи да стиска здраво каишката. Джордж така се вторачи в Пити, сякаш никога не беше виждал куче като Пити.

Карън Съмърсет, високо симпатично момиче с руса коса, се приближи към мен, докато другите деца се възхищаваха на Пити.

— Знаеш ли, живях във вашата къща — каза тихо тя.

— Какво? — Не бях сигурна, че съм я чула добре.

— Да идем на игрището — прекъсна ни Рей.

Никой не отговори на предложението на Рей.

Всички се умълчаха. Дори Пити престана да лае.

Наистина ли Карън каза, че е живяла в нашата къща? Исках да я попитам, но тя се беше върнала обратно в групата деца, които ни бяха обкръжили.

В кръг.

Зяпнах, защото осъзнах, че те бяха направили обръч около мен и Джош.

Внезапно ме обзе силен страх. Дали си въобразявах? Или ставаше нещо?

Изведнъж всички ми се сториха различни. Усмихваха се, но лицата им бяха напрегнати, съсредоточени, сякаш очакваха неприятности.

Забелязах, че две от децата носеха бейзболни бухалки. Момичето със зеления клин се беше вторачило в мен, изучавайки ме от глава до пети.

Никой не каза и дума. Беше съвсем тихо. Само Пити тихичко скимтеше.

Уплаших се.

Защо ни гледат така?

Или отново си въобразявам нещо?

Обърнах се към Рей, който все още беше до мен. Въобще не изглеждаше разтревожен. Той обаче не отвърна на погледа ми.

— Ей — казах аз. — Какво става? — опитах се да звуча ведро, но гласът ми трепереше.

Погледнах към Джош. Беше зает да успокоява Пити и не беше забелязал, че нещата се бяха променили.

Двете момчета с бейзболните бухалки ги бяха вдигнали и пристъпваха напред.

Огледах кръга деца, а страхът стегна гърдите ми.

Кръгът се сви. Децата се приближаваха.

10

Черните облаци над главите ни сякаш се снишиха. Въздухът беше тежък и влажен.

Джош нагласяваше каишката на Пити и все още не виждаше какво става. Чудех се дали Рей ще каже нещо, дали ще направи нещо, за да ги спре. Но той стоеше до мен безмълвен, сякаш замръзнал.

Кръгът се сви. Децата пристъпваха все по-близо.

Усетих, че съм затаила дъх. Поех си дълбоко въздух и отворих уста да извикам.

— Ей, какво става?

Беше глас на възрастен мъж.

Всички се обърнаха. Беше г-н Доуз, който бързо се приближаваше към нас. Пресече улицата с големи крачки, а разкопчаният му блейзър плющеше зад него. Усмихваше се приятелски.

— Какво става? — запита отново той.

Сякаш не беше разбрал, че децата се скупчваха около нас.

— Отиваме към игрището — каза му Джордж Карпентър, въртейки бухалката в ръка. — Да поиграем бейзбол.

— Страхотно — каза г-н Доуз, оправяйки раираната си вратовръзка, която се беше преметнала върху рамото му. После погледна притъмнялото небе. — Дано не се измокрите.

Няколко деца се бяха отдръпнали. Стояха на групички по двама и по трима. Обръчът се беше разпаднал.

— Тази бухалка за софтбол ли е, или за бейзбол? — Господин Доуз запита Джордж.

— Джордж не знае — бързо отвърна едно дете. — Никога нищо не е удрял с нея.

Всички деца се разсмяха. Джордж закачливо заплаши детето, като уж замахна към него с бухалката.

Господин Доуз махна с ръка и си тръгна. Но после спря и ококори изненадано очи:

— Джош, Аманда. Не ви видях.

— Добро утро — измърморих аз. Бях много объркана. Преди минута бях ужасно изплашена. Сега всички се смееха и се шегуваха.

Дали си бях въобразила, че децата ни обкръжават? Рей и Джош изглежда не бяха забелязали нищо особено. Дали всичко се дължеше на развинтеното ми въображение?

И какво щеше да се случи, ако не се беше появил г-н Доуз?

— Как сте в новата къща? — запита г-н Доуз, приглаждайки назад вълнистата си руса коса.

— Добре — отвърнахме едновременно с Джош. Поглеждайки нагоре към г-н Доуз, Пити се разлая и задърпа каишката.

Господин Доуз се направи на засегнат.

— Разбит съм. Кучето ви продължава да не ме харесва — каза той и се наведе към Пити.

Пити му излая ядосано.

— Изглежда днес не харесва никого — казах аз на г-н Доуз вместо извинение.

Той се изправи и сви рамене:

— Е, не можем да се харесваме на всички. — Насочи се към колата си, паркирана на няколко метра надолу по улицата.

— Тръгнал съм към вашата къща — каза ни той. — Да видя дали мога да помогна на родителите ви с нещо. А вие се забавлявайте.

После се качи на колата и потегли.

— Той е много приятен човек — каза Рей.

— Аха — съгласих се аз. Все още бях притеснена и се чудех какво ли ще направят децата, след като г-н Доуз си тръгна.

Дали отново щяха да ни заобиколят така застрашително.

Не. Всички тръгнаха надолу по улицата към игрището зад училището. Закачаха се един друг и си говореха съвсем нормално, като почти не обръщаха внимание на мен и Джош.

Започнах да се чувствам малко глупаво. Очевидно не искаха да ни изплашат. Сигурно всичко беше плод на въображението ми.

Сигурно съм си въобразила.

Не се бях разпищяла и не бях направила сцена. Поне не се бях показала като пълна глупачка.

Игрището беше пусто. Може би децата си бяха по къщите заради свъсеното небе. Игрището беше голямо, равно, с висока метална

ограда. В далечния му край, съвсем до сградата на училището, имаше люлки и пързалки. В другия край имаше бейзболни игрища. От другата страна на оградата се виждаха тенискортове. Също пусти.

Джош върза Пити за оградата и се затича към нас. Момче на име Джери Франклин ни раздели на отбори. Двамата с Рей се оказахме в един отбор. Брат ми беше в другия.

Усетих се, че съм развълнувана и малко притеснена, когато отборът ни зае места на полето. Не съм от най-добрите играчи на софтбол. Добре удрям топката, но иначе съм малко схваната. За късмет Джери ми каза да застана вдясно на полето, където рядко идват топки.

Облаците започнаха да се разкъсват и небето леко просветля. Изиграхме две пълни игри. Другият отбор водеше с осем на две. Беше ми забавно. Бях се провалила само веднъж, а успях да отбележа два удара, когато дойде моят ред с бухалката.

Беше хубаво с всички тези нови деца. Изглеждаха наистина приятни, особено момичето, което се казваше Карън Съмърсет и ме беше заприказвало, докато чакахме реда си за батиране. Карън имаше страхотна усмивка, въпреки че беше с шини на горните и долните зъби. Изглежда искаше да станем приятелки.

Слънцето проби, когато отборът ми зае позиция на полето в началото на третата игра. Изведнъж чух силно, пронизително изсвирване. Огледах се и видях, че Джери Франклин надува сребриста свирка.

Всички се затичаха към него.

— По-добре да прекъснем — каза той, поглеждайки просветляващото небе. — Нали помните, че обещахме на нашите да се приберем за обяд.

Погледнах часовника си. Беше само единайсет и половина. Доста рано.

За моя изненада, никой не протестира.

Всички си махнаха за довиждане и се затичаха. Не можех да повярвам колко бързо се разотидоха. Сякаш се надпреварваха.

Карън се стрелна покрай мен също като другите, с приведена глава и сериозна физиономия. После внезапно спря и се обърна.

— Радвам се, че се запознахме, Аманда — извика ми тя. — Трябва пак да се видим.

— Супер! — извиках й аз. — Знаеш ли къде живея?

Не чух добре какво ми отговори, но понеже кимна, си помислих, че каза:

— Аха. Знам. Живях в твоята къща.

Но не беше възможно да ми е казала това.

11

Минаха няколко дни. С Джош свиквахме с новата си къща и с новите си приятели.

Децата, с които играехме всеки ден на игрището, още не ни бяха точно приятели. Говореха си с мен и с Джош, включваха ни в отборите, но беше трудно да ги опознаем.

Продължавах да чувам шепот и някакво кикотене в стаята си късно вечер, но се опитвах да не им обръщам внимание. Една нощ ми се стори, че видях едно момиче, цялото в бяло, да стои в дъното на коридора на горния етаж. Но когато се приближих, за да погледна по-отблизо, там имаше само купчина мръсни чаршафи.

С Джош бавно-бавно свиквахме, но Пити продължаваше да се държи странно. Всеки ден го водехме на игрището, но трябваше да го връзваме за оградата. Иначе щеше да лае и да хапе децата.

— Още е притеснен от новото място — казах на брат ми, — но ще свикне.

Но Пити не свикваше. И две седмици по-късно, тъкмо когато бяхме свършили да играем софтбол с Рей, Карън Съмърсет, Джери Франклин, Джордж Карпентър и още други деца, видях, че Пити не е при оградата, където го бяхме вързали.

Беше успял да се измъкне от каишката и да избяга.

Търсехме го часове наред, викайки „Пити!“, обикаляйки улица след улица, претърсвайки предните и задните дворове, празни парцели и горички. След като обиколихме два пъти целия квартал, с Джош изведнъж осъзнахме, че нямаме представа къде се намираме.

Улиците в Дарк Фолс изглеждаха еднакви. От двете им страни се издигаха стари тухлени или облицовани с дъски къщи, а в дворовете се извисяваха стари сенчести дървета.

— Не мога да повярвам. Загубихме се — каза Джош, като се подпря на едно дърво, за да си поеме дъх.

— Ама че тъпо куче — измърморих аз, шарейки с очи по улицата. — Защо направи така? Никога досега не е бягал.

— Не знам как се е измъкнал. — Джош поклати глава и избърса потта от челото си с ръкава на фланелката. — Бях го вързал много здраво.

— Ей, а може да си е отишъл вкъщи — казах аз. Идеята мигновено ме развесели.

— Аха! — Джош се дръпна от дървото и тръгна към мен. — Сигурно си права, Аманда. Сигурно отдавна си е вкъщи. Леле, колко сме глупави! Трябваше първо да проверим вкъщи. Да вървим!

— Добре — казах аз, оглеждайки празните дворове наоколо, — само трябва да решим накъде да вървим.

Огледах улицата нагоре и надолу. Опитах се да се сетя накъде бяхме тръгнали, след като излязохме от двора на училището. Не можах да си спомня, така че просто тръгнахме.

За късмет на следващия ъгъл видяхме училището. Бяхме направили пълен кръг. Сега вече беше лесно да намерим пътя към къщи.

Докато вървяхме край игрището, се загледах в оградата — там, където Пити беше вързан. Ама че вироглаво куче! Откакто бяхме пристигнали в Дарк Фолс, се държеше ужасно.

Дали ще си е вкъщи, когато се приберем, зачудих се с надежда аз.

След няколко минути с Джош вече тичахме по чакълестата алея пред къщи и викахме Пити с цяло гърло. Изведнъж входната врата се отвори широко и се появи мама — с червена кърпа на главата и прашни колене на дънките.

— Къде се загубихте вие двамата? Обяд мина преди два часа!

С Джош извикахме едновременно:

— Тук ли е Пити?

— Търсехме Пити!

— Тук ли е?

Мама ни погледна объркано:

— Пити ли? Мислех, че е с вас.

Сърцето ми се сви. Джош се свлече на алеята със силна въздишка и направо легна на земята.

— Не си ли го виждала? — попитах аз с разтреперан глас, който показваше колко съм разочарована. — Беше с нас. Но избяга.

— О, съжалявам — каза мама и махна на Джош да стане от алеята. — Избяга ли? Мислех, че го държите на каишка.

— Трябва да ни помогнеш да го намерим — замоли се Джош, без да мръдва от земята. — Вземи колата. Трябва да го намерим… веднага!

— Сигурно не е отишъл далече — каза мама. — А вие може би сте умрели от глад. Елате да хапнете и после…

— Не. Веднага! — изпищя Джош.

— Какво става? — Татко излезе на плочника и застана до мама. Лицето и косата му бяха изцапани с бяла боя. — Джош, какво си се развикал така?

Обяснихме на татко какво се беше случило. Той каза, че е твърде зает, за да обикаля и да търси Пити. Мама каза, че тя ще кара, но първо трябва да обядваме. Издърпах Джош с две ръце и го затеглих към къщата.

Измихме се и набързо излапахме няколко филии с фъстъчено масло и мармалад. После мама извади колата от гаража и тръгнахме да обикаляме квартала, за да търсим Пити.

Напразно.

Нямаше и следа от него.

С Джош се чувствахме ужасно. Бяхме сломени. Мама и татко се обадиха в полицията. Татко все повтаряше, че Пити се ориентира добре и всеки момент ще се появи.

Но на нас не ни се вярваше.

Къде ли се луташе?

Четиримата вечеряхме мълчаливо. Това беше най-дългата, най-ужасната вечер в живота ми.

— Наистина го вързах здраво — повтаряше Джош, почти разплакан над недокоснатата чиния.

— Кучетата все успяват да избягат — каза татко. — Не се тревожи. Ще се върне.

— Ама че вечер за гости — мрачно каза мама.

Съвсем бях забравила, че двамата щяха да излизат тази вечер. Някакви съседи ги бяха поканили на вечеря.

— И на мен въобще не ми се излиза — въздъхна татко. — Скапах се да боядисвам цял ден. Но трябва да се държим добросъседски. Нали вие двамата не се притеснявате да останете сами тук?

— Не, бъди спокоен — казах аз, но си мислех за Пити. Все се надявах да чуя лая му или драскане по вратата.

Напразно. Времето си минаваше. Вече трябваше да си лягаме, а Пити още го нямаше.

С Джош се затътрихме нагоре по стълбите. Бях изморена и направо изтерзана от толкова тревоги и търсене на Пити. Но знаех, че няма да мога да заспя.

В коридора пред стаята си дочух отвътре шепот и тихи стъпки. Беше обичайното за стаята ми шумолене. Вече изобщо не ме изненадваше и не ме плашеше.

Без да се колебая, влязох в стаята и светнах лампата. Стаята беше празна, така както си знаех, че ще я намеря. Странните шумове изчезнаха. Погледнах към пердетата. Висяха си, без да помръдват.

Тогава видях разпилените върху леглото ми дрехи.

Няколко чифта дънки. Няколко тениски. Два пуловера. Единствената ми пола.

Странно, помислих си аз. Мама е маниачка на подреждането. Ако ги е прала, със сигурност щеше да ги закачи или да ги подреди в шкафа.

Въздъхнах уморено и започнах да събирам дрехите. Реших, че мама сега има твърде много неща за правене. Сигурно ги е изпрала, а после ги е оставила аз да си ги прибера. Или пък ги е оставила, за да ги прибере по-късно, а после е забравила, заета с другите дрехи.

Половин час по-късно лежах в леглото съвсем будна и гледах сенките по тавана. Малко по-късно — вече бях загубила представа за времето — продължавах да съм будна и да си мисля за Пити, за новите деца, с които се запознах, за новия ни квартал, когато дочух вратата да проскърцва и да се отваря.

Чух стъпки.

Седнах в тъмнината с усещането, че някой се прокрадва в стаята ми.

— Аманда… шшшт… аз съм.

Бях толкова уплашена, че ми трябваха няколко секунди, за да позная тихия шепот.

— Джош! Какво искаш? Какво правиш тук?

Въздъхнах силно, когато заслепяваща светлина ме принуди да стисна очи.

— Ох, извинявай — каза Джош. — Фенерчето ми… не исках…

— Доста е силно — казах аз и премигах. Вече беше насочил силния лъч към тавана.

— Аха. Това е халогенно фенерче — каза той.

— Добре, какво искаш? — попитах го отново раздразнена. Все още не виждах добре. Разтърках очи, но това не помогна.

— Знам къде е Пити — прошепна Джош — и ще отида да го намеря. Идваш ли с мен?

— Какво? — погледнах малкия часовник на нощното ми шкафче. — Минава полунощ, Джош.

— Какво от това? Няма да се бавим. Наистина.

Очите ми вече се бяха оправили от заслепяването. Загледах се в Джош и видях, че е напълно облечен — в дънки и тениска с дълъг ръкав.

— Не разбирам, Джош — казах аз и се извъртях, за да стъпя на пода. — Нали проверихме навсякъде. Къде според теб е Пити?

— На гробището — отвърна Джош. Очите му изглеждаха огромни, тъмни и сериозни.

— Какво?

— Нали там избяга първия път! Когато дойдохме за първи път тук, в Дарк Фолс. Той избяга на гробището, не помниш ли?

— Ей, я почакай… — започнах аз.

— Днес минахме с колата покрай гробището, но не погледнахме навътре. Той е там, Аманда. Знам, че е там. И ще отида да го доведа, независимо дали ще дойдеш с мен.

— Джош, успокой се — казах аз и сложих ръце на тесните му рамене. Изненадах се, че трепери. — Няма причина Пити да е в това гробище.

— Той отиде там първия път — настоя Джош. — Тогава търсеше нещо. Сигурен съм. Знам, че и сега е там, Аманда. — Брат ми се дръпна от мен. — Идваш или не?

Джош е най-упоритият, най-вироглавият човек на света.

— Наистина ли ще отидеш на това гробище толкова късно през нощта? — запитах го аз.

— Не ме е страх — каза той и раздвижи яркия лъч на фенерчето из стаята.

За част от секундата ми се стори, че лъчът попадна на някой, който се крие зад пердетата. Отворих уста да извикам. Но там нямаше никой.

— Идваш или не? — нетърпеливо повтори той.

Щях да кажа не. Но, поглеждайки към пердетата, си помислих, че в гробището няма да е по-страшно, отколкото в собствената ми стая.

— Да. Добре — троснато казах аз. — Излез и ме остави да се облека!

— Добре — прошепна той и изключи фенерчето, потапяйки ни в пълен мрак. — Чакам те отвън пред къщата.

— Джош, бързо оглеждаме гробището и се прибираме вкъщи, нали? — казах му аз.

— Да. Добре. Ще се приберем, преди мама и татко да са се върнали.

Той излезе. Чух как бързо слиза по стълбите.

Това е най-щурата идея, казах си аз, докато в тъмнината търсех какво да си облека.

Но беше и някак си вълнуващо.

Джош бъркаше. Без съмнение. Пити нямаше какво да прави в гробището по това време. Защо, за бога, да е там?

Поне не беше далече. И си беше приключение. Нещо, за което да пиша на Кейти.

А ако Джош се окаже прав и намерим горкия загубен Пити, ще бъде още по-страхотно, помислих си аз.

След няколко минути, облечена в дънки и дебела фланела, се измъкнах от къщата и намерих Джош в началото на входната алея. Нощта беше топла. Тежко одеяло от облаци закриваше луната. За пръв път осъзнах, че по нашата улица няма лампи.

Джош светна халогенното си фенерче и го насочи пред краката ни.

— Готова ли си? — попита той.

Тъп въпрос. Щях ли да стоя там, ако не бях готова?

Листата под краката ни хрущяха, докато вървяхме по улицата към училището. Гробището беше на две преки.

— Тъмно е — прошепнах аз.

Къщите бяха мрачни и тихи. Нямаше никакъв ветрец. Сякаш бяхме сам-самички в целия свят.

— Съвсем тихо е — казах аз, като се опитвах да не изоставам от Джош. — Няма нито щурци, нито каквото и да било. Сигурен ли си, че искаш да влезем в гробището?

— Сигурен съм — каза той, загледан в кръга светлина от фенерчето, който подскачаше по земята. — Наистина мисля, че Пити е там.

Вървяхме по улицата, като гледахме да се движим близо до бордюра. Бяхме минали почти две преки. Училището тъкмо се появи в далечината, когато някъде зад гърба ни дочух стъпки.

С Джош спряхме. Той свали фенерчето по-ниско.

И двамата чухме шума. Не си въобразявах.

Някой ни следваше.

12

Джош толкова се уплаши, че фенерчето му падна на земята и издрънча. Светлината премигна, но не угасна.

Докато Джош го вдигне, преследвачът вече ще ни е настигнал. Обърнах се, за да видя кой е. Сърцето ми биеше лудо.

— Рей! Какво правиш тук?

Джош насочи лъча светлина към лицето на Рей, но той вдигна ръце, за да скрие лицето си и отстъпи в тъмнината.

— Вие двамата какво правите тук? — извика той също толкова изненадан.

— Ти… уплаши ме! — ядосано каза Джош, насочвайки светлината към краката ни.

— Извинявайте — каза Рей. — Щях да ви викна, но не бях сигурен, че сте вие.

— На Джош му хрумна щура идея къде може да е Пити — казах му аз, все още опитвайки се да успокоя дишането си. — Затова сме тук.

— А ти? — запита го брат ми.

— Ами понякога не мога да спя — тихо каза Рей.

— Вашите не се ли тревожат, като си навън толкова късно? — попитах аз.

На светлината на фенерчето забелязах, че по лицето му пробяга странна усмивка.

— Те не знаят.

— Отиваме ли в гробището, или не? — припряно запита Джош.

Без да дочака отговор, той се затича по улицата, а светлината на фенерчето подскачаше по тротоара пред него. Обърнах се и го последвах, защото исках да съм близо до светлината.

— Къде отивате? — извика Рей и се затича да ни настигне.

— В гробището — извиках му аз.

— О, не! — каза Рей. — Не може.

Гласът му беше нисък и толкова заплашителен, че спрях.

— Какво? Защо?

— Не може да ходите там — повтори Рей.

Не виждах лицето му. Беше скрито в тъмнина. Но думите му звучаха заплашително.

— Побързайте! — извика ни Джош. Той не беше чул думите на Рей.

— Спри, Джош! — извика му Рей. Прозвуча повече като заповед, отколкото като молба. — Не може да ходиш там!

— А защо? — запитах аз, внезапно уплашена. Дали Рей ни заплашваше? Дали знаеше нещо, което ние не знаем? Или пак си въобразявах нещо без никаква причина?

Взрях се в тъмнината, опитвайки се да видя лицето му.

— Трябва да сте откачени, за да отидете там през нощта! — заяви той.

Замислих се. Май бях сбъркала. Той се страхуваше да отиде там. Затова се опитваше да ни спре.

— Идвате ли, или не? — запита Джош, отдалечавайки се все повече от нас.

— Не трябва! — предупреди Рей.

Да, той се страхува, реших аз. И се опитва да изплаши и нас.

— Ти не трябва да идваш. Но ние ще отидем! — настоя брат ми, ускорявайки крачка.

— Не. Повярвайте ми! — каза Рей. — Това е много лоша идея.

Вече обаче тичахме да настигнем Джош.

— Пити е там — каза Джош. — Знам, че е там.

Минахме покрай тъмното тихо училище. Нощем изглеждаше по-голямо. Фенерчето на Джош освети ниските клони на дърветата, когато завихме на ъгъла по пътя за гробището.

— Почакайте… моля ви! — замоли се Рей.

Но Джош изобщо не намали. Нито пък аз. Нямах търпение да стигнем и да приключим.

Избърсах челото си с ръкав. Въздухът беше горещ и спарен. Прииска ми се да не си бях слагала фланела с дълги ръкави. Пипнах косата си. Беше вир-вода.

Когато стигнахме гробището, облаците продължаваха да скриват луната. Минахме през портата на ниската ограда. В тъмнината се виждаха криволичещите редици надгробни плочи.

Фенерчето на Джош се движеше от плоча на плоча, подскачайки нагоре-надолу, докато той вървеше.

— Пити! — изведнъж извика той, разсичайки тишината.

Нарушава спокойствието на умрелите, помислих си аз и внезапно усетих ледени тръпки от страх.

Не бъди глупачка, Аманда!

— Пити! — извиках и аз, опитвайки се да прогоня гадните мисли.

— Това е много лоша идея — каза Рей близо до мен.

— Пити! Пити! — извика Джош.

— Знам, че е лоша идея — признах на Рей. — Но не исках Джош да дойде тук самичък.

— Но ние не трябва да сме тук — настоя Рей.

Вече ми се искаше той да се махне. Никой не го беше карал да идва. Защо ме притесняваше още повече?!

— Ей… я вижте! — извика Джош няколко метра отпред.

Маратонките ми тупкаха по меката земя, докато тичах между редицата гробове. Не бях усетила кога бяхме минали по цялата дължина на гробището.

— Вижте — повтори брат ми, а фенерчето му подскачаше по нещо странно в самия край на гробището.

Трябваше ми известно време да осъзная какво има в малкия кръг светлина. Беше толкова неочаквано. Беше някакъв театър. Амфитеатър. Мисля, че така се казва — кръгли редици пейки, които се спускаха към сцена на дъното.

— Какво е това, за бога?! — възкликнах аз.

Вгледах се да видя по-добре.

— Аманда… почакай. Да си вървим! — извика Рей и посегна да ме хване, но аз се дръпнах и той стисна само въздуха.

— Кой би построил театър на открито в края на гробище? — зачудих се аз.

Погледнах назад, за да видя дали Джош и Рей ме следват. Едната ми маратонка се закачи в нещо и аз се стоварих на земята. Ударих си коляното и извиках от болка:

— Оооуу. Какво беше това?

Изправих се бавно, а Джош освети нещото, в което се бях спънала. Огромен корен, който стърчеше във въздуха.

На слабата светлина проследих възлестото коренище, което стигаше до голямо старо дърво няколко метра по-нататък. Огромното дърво се беше надвесило над странния амфитеатър, вкопан в земята. Дървото стоеше под такъв ъгъл, че аха-аха да се стовари. От земята стърчаха дебели корени. Клоните на дървото, целите в листа, бяха приведени чак до земята.

— Колко странно! — възкликнах аз. — Ей, Рей… какво е това място?

— Това е място за срещи — каза тихо Рей, застанал близо до мен и вперил поглед в надвисналото дърво. — Нещо като общинско сборище. Тук правят градските срещи.

— В гробището? — извиках невярваща аз.

— Да вървим — подкани ни Рей. Изглеждаше доста притеснен.

И тримата чухме стъпките. Идваха зад гърба ни. Някъде измежду редиците гробове. Обърнахме се. Фенерчето на Джош се стрелна по земята.

— Пити!

Ето го — стоеше между плочите в най-близката редица гробове. Обърнах се зарадвана към Джош.

— Не мога да повярвам! — извиках аз. — Ти беше прав!

— Пити! Пити! — Двамата с Джош се затичахме към кучето.

Но Пити изпъна задните си крака и изви гръбнак, сякаш се готвеше отново да избяга. Изгледа ни с червени като рубини очи на светлината на фенерчето.

— Пити! Намерихме те! — извиках аз.

Кучето наведе глава и тръгна настрани.

— Пити! Ей… върни се! Не ни ли позна?

Джош се хвърли напред, настигна го и го вдигна от земята.

— Ей, Пити, какво има, приятел?

Докато стигна до тях, Джош пусна Пити обратно на земята и отстъпи назад.

— Леле, че вони.

— Какво? — извиках аз.

— Пити… вони. Мирише на умрял плъх! — Джош запуши носа си.

Кучето тръгна бавно настрани.

— Джош, той въобще не се радва да ни види — изстенах аз. — Май изобщо не ни позна. Виж го само!

Така си беше. Пити отиде към следващата редица гробове, обърна се и ни изгледа.

Изведнъж ми призля. Какво му беше станало на Пити? Защо се държеше толкова странно? Защо не се зарадва, като ни видя?

— Не разбирам — каза Джош все още с изкривена физиономия заради вонята на кучето. — Че той пощурява от радост като ни види, дори да ни е нямало и половин минута.

— По-добре да си вървим! — извика Рей. Все още стоеше в края на гробището до надвисналото дърво.

— Пити… какво ти става? — извиках на кучето. — Забрави ли си името? Пити? Пити?

— Гадост! Ама че смрад! — възкликна Джош.

— Трябва да го заведем вкъщи и хубаво да го изкъпем — казах аз. Гласът ми трепереше. Стана ми тъжно. И страшно.

— Може това да не е Пити — замислено каза брат ми.

Очите на кучето отново блеснаха в червено на светлината на фенерчето.

— Той е — казах тихо аз. — Виж. Влачи си каишката. Отиди и го хвани, Джош… и да си вървим.

— Ти го хвани! — извика Джош. — Вони толкова гадно!

— Просто хвани каишката. Не е нужно да го вдигаш — казах аз.

— Не. Ти го хвани!

Джош отново се заинати. Видях, че нямам избор.

— Добре — казах аз. — Ще го хвана. Но ми трябва фенерчето — грабнах фенерчето от ръката на брат ми и се затичах към Пити.

— Седни, Пити. Седни! — заповядах му аз. Това беше единствената команда, която Пити винаги изпълняваше.

Но този път не се подчини. Вместо това се обърна и тръгна с ниско наведена глава.

— Пити, спри! Пити, ела! — развиках се отчаяно аз. — Не ме карай да те гоня!

— Не му давай да избяга! — извика Джош, тичайки зад мен.

Раздвижих фенерчето насам-натам по земята.

— Къде е?

— Пити! Пити! — извика Джош, някак си пискливо и отчаяно.

Не го виждах.

— О, не! Не ми казвай, че пак го загубихме! — казах аз.

Започнахме да го викаме и двамата.

— Какво му става на това куче?! — извиках аз.

Насочих лъча към дълга редица надгробни плочи, после го преместих бързо към следващата редица. Нямаше и следа от кучето. С Джош продължихме да го викаме.

И тогава кръглият лъч светлина попадна върху предната част на гранитен гроб.

Когато прочетох името върху паметника, спрях на място.

И зяпнах.

— Джош… виж! — хванах ръкава на Джош. Стиснах го здраво.

— Какво? Какво има? — запита изненадано той.

— Виж името върху надгробната плоча.

Там пишеше Карън Съмърсет.

Джош прочете името. Погледна ме объркано.

— Това е новата ми приятелка Карън. Тази, с която всеки ден си приказвам на игрището — казах аз.

— Какво? Може да е баба й или някой друг — каза Джош и припряно добави: — Хайде. Търси Пити!

— Не. Виж датите! — казах му аз.

Прочетохме датите под името на Карън.

Съмърсет
1960–1972

— Не може да е майка й или баба й — казах аз, задържайки лъча светлина върху камъка, въпреки че ръката ми силно трепереше. — Това момиче е умряло на дванайсет години. На моята възраст. А Карън също е на дванайсет. Така поне тя ми каза.

— Аманда… — скара ми се Джош и отмести поглед.

Но аз направих няколко крачки и насочих светлината върху следващата надгробна плоча. Там беше написано име, което никога не бях чувала. Преместих се на следващия гроб. Още едно непознато име.

— Аманда, хайде! — измрънка брат ми.

На следващия гроб се появи името Джордж Карпентър. 1975–1988.

— Джош… виж! Това е Джордж от игрището! — извиках аз.

— Аманда, трябва да хванем Пити! — настоя той.

Но не можех да се откъсна от гробовете. Вървях от един на друг, премествайки светлината върху издълбаните букви.

За мой ужас открих Джери Франклин. А после и Бил Грегъри.

Всичките деца, с които играхме софтбол. Всички имаха гробове тук.

С разтуптяно сърце вървях по криволичещата редица гробове, маратонките ми потъваха в меката трева. Усещах се някак си скована. Скована от страх. Опитвах се здраво да държа фенерчето, когато лъчът огря последния гроб в редицата.

РЕЙ ТЪРСТЪН
1977–1988

— Нееее!

Чух Джош нещо да вика, но не разбрах какво казва.

Останалият свят сякаш се беше разпаднал. Отново прочетох дълбоко издълбания надпис:

РЕЙ ТЪРСТЪН
1977–1988

Спрях, загледана в буквите и цифрите. Гледах ги, докато загубиха смисъл, докато се превърнаха в сива мъгла.

Внезапно осъзнах, че Рей се беше приближил и сега стоеше до гроба и ме гледаше.

— Рей… — едвам успях да кажа, премествайки светлината върху името на плочата. — Рей, този тук е… твой!

Очите му блеснаха като въглени.

— Да, мой е — каза тихо той, пристъпвайки към мен. — Съжалявам, Аманда.

13

Отстъпих крачка назад. Маратонките ми потънаха в меката пръст. Въздухът беше тежък и застоял. Гробна тишина. Нищо не помръдваше.

Мъртвило.

Заобиколена съм от смърт, помислих си аз.

После, замръзнала така на място, без да дишам, в мрака, който ме беше обгърнал, сред гробовете, хвърлящи черни сенки, се замислих — какво ли щеше да ми направи?

— Рей… — успях най-сетне да отроня. Гласът ми прозвуча някак си тънък и далечен. — Рей, наистина ли си умрял?

— Съжалявам. Не трябваше да разбираш това все още — каза той с глас, който се стелеше ниско и тежко в задушната нощ.

— Но… как? Искам да кажа… Не разбирам… — погледнах покрай него към бялата светлина на фенерчето. Джош беше няколко редици по-далече, почти до улицата, и продължаваше да търси Пити.

— Пити! — едвам прошепнах аз. Гърлото ми се беше стегнало от ужас, коремът ме присвиваше от страх.

— Кучетата винаги разбират — каза Рей с глух и равен глас. — Кучетата разпознават живите от мъртвите. Затова трябва да си отидат първи. Те винаги знаят.

— Искаш да кажеш… Пити е мъртъв! — задавено изрекох аз.

Рей кимна.

— Първо убиват кучетата.

— Не! — изкрещях аз и отстъпих още една крачка назад. Загубих равновесие, когато се ударих в ниска надгробна плоча. Отскочих встрани.

— Не трябваше да виждате това — каза Рей с безизразно лице. Само тъмните му очи разкриваха някаква тъга. — Не трябваше да разбирате. Поне не още няколко седмици. Аз съм надзирател. Трябваше да ви наглеждам и да направя така, че да не разберете, докато му дойде времето.

Той направи крачка към мен с червеникав блясък в очите, вперени в моите.

— Ти ли ме гледаше от прозореца? — извиках аз. — Ти ли беше в стаята ми?

Той отново кимна.

— Живеех в твоята къща — каза той и се приближи с още една крачка, като ме принуди да отстъпя към студения мраморен камък. — Аз съм надзирателят.

Опитах се да погледна встрани, за да спра да гледам блестящите му очи. Искаше ми се да извикам на Джош да избяга и да повика помощ. Но той беше твърде далече. А аз стоях там като замръзнала. Замръзнала от страх.

— Имаме нужда от свежа кръв — каза Рей.

— Какво? — извиках аз. — Какво каза?

— Градът… не може да оцелее без свежа кръв. Никой от нас не може да оцелее. Скоро ще разбереш, Аманда. Ще разбереш защо ви поканихме в къщата, в… Мъртвата къща.

На трепкащия на зигзаг лъч видях, че Джош се приближава.

Бягай, Джош, помислих си аз. Бягай оттук. Бързо. Доведи някого. Доведи когото и да е.

Чувах думите в главата си. Но защо не можех да ги произнеса?

Очите на Рей блестяха все по-ярко. Сега вече стоеше точно пред мен. Лицето му беше изопнато, изражението — твърдо и студено.

— Рей? — Дори през дънките си усещах студа, който проникваше по краката ми от надгробния камък.

— Обърках всичко — прошепна той. — Бях надзирателят. Но всичко обърках.

— Рей… какво ще направиш сега?

Червените му очи проблеснаха.

— Наистина съжалявам. — Той се издигна над земята и се понесе над мен.

Започнах да се задушавам. Не можех да дишам. Не можех да помръдна. Отворих уста да извикам Джош, но не излезе никакъв звук.

Джош? Къде си?

Огледах редиците с надгробни плочи, но не видях фенерчето му.

Рей се понесе малко по-нависоко. Надвеси се над мен, някак си затискайки ме, заслепявайки ме, задушавайки ме.

Умирам, помислих си аз. Мъртва съм.
Сега и аз съм мъртва.

14

Изведнъж лъч светлина проряза мрака. Лъчът освети лицето на Рей. Лъч бяла халогенна светлина.

— Какво става? — запита Джош с писклив, притеснен глас. — Аманда, какво става?

Рей изкрещя и падна върху гроба.

— Изключи това! Изключи го! — изписка той с някакъв дращещ шепот, сякаш вой на вятър в счупен прозорец.

Но Джош задържа яркия лъч върху Рей.

— Какво става? Кажете ми какво става!

Вече отново можех да дишам. Загледана в светлината, се опитах да успокоя тупкащото си сърце.

Рей вдигна ръце, за да се предпази от светлината. Но аз виждах какво става с него. Светлината вече го бе поразила.

Кожата на Рей сякаш се топеше. Цялото му лице подпухна и се свлече от черепа.

Стоях втренчена в кръга бяла светлина и не можех да отместя поглед, докато кожата на Рей се сбръчкваше, свличаше и топеше. Когато отдолу се появиха костите, очите му изхвръкнаха от орбитите и тихо паднаха на земята.

Джош, замръзнал от ужас, някак успя да задържи светлината неподвижна и двамата гледахме онемели ухиления череп с тъмните дупки, вперени в нас.

— О! — извиках аз, когато Рей направи крачка към мен.

Веднага разбрах, че Рей не върви. Той падаше.

Отскочих встрани, когато той се стовари на земята. Зяпнах, защото черепът му се удари в мраморния надгробен камък и се разцепи с ужасен звук.

— Да бягаме! — извика Джош. — Аманда, хайде! — хвана ме за ръка и се опита да ме изтегли.

Но аз не можех да спра да гледам Рей, превърнал се в купчина кокали сред смачкани дрехи.

— Аманда, хайде!

Преди още да разбера, вече тичах. Тичах до Джош с все сила по пътеката край дългата редица гробове. Светлината на фенерчето осветяваше гробовете, които се стелеха край нас като в мъгла. Тичахме и се подхлъзвахме по меката, покрита с роса трева, задъхани от неподвижния горещ въздух.

— Трябва да кажем на мама и татко. Трябва да се махнем оттук! — извиках аз.

— Няма… няма да ни повярват! — каза брат ми, когато стигнахме улицата. Продължихме да тичаме, а маратонките ни шумно тупкаха по плочките на тротоара. — Не съм сигурен дали и аз самият го вярвам!

— Трябва да ни повярват! — казах му аз. — Ако не ни повярват, ще ги измъкнем от онази къща.

Белият лъч светлина ни показваше пътя, докато тичахме през тъмните тихи улици. Нямаше улични лампи, никакви светлини в прозорците на къщите, покрай които минавахме, никакви фарове на коли.

Бяхме навлезли в този толкова тъмен свят.

И беше време да се махнем оттук.

Тичахме през цялото време до вкъщи. Все поглеждах назад да не би някой да ни преследва. Но не видях никого. Кварталът беше замрял и пуст.

Когато доближихме нашата къща, ме прободе силна болка отстрани. Но се насилих да продължа да тичам по чакълестата алея, покрита с дебело одеяло от окапали листа.

Бутнах вратата и с Джош започнахме да крещим:

— Мамо! Татко! Къде сте?

Тишина.

Втурнахме се в хола. Лампите бяха изгасени.

— Мамо? Татко? Тук ли сте?

Ох, дано сте тук, помислих си с бясно тупкащо сърце. Болката отстрани се изостри. Моля ви, искам да сте тук.

Претърсихме цялата къща. Не бяха у дома.

— У съседите са — изведнъж си спомни Джош. — Възможно ли е още да са там?

Стояхме в хола. И двамата дишахме тежко. Болката, която ме пронизваше отстрани, леко намаля. Светнах всички лампи, но стаята продължаваше да изглежда мрачна и заплашителна.

Погледнах часовника над камината. Беше два часът през нощта.

— Трябваше вече да са се прибрали — казах аз с треперещ и слаб гласец.

— Къде отидоха? Оставиха ли някакъв телефон? — Джош вече тичаше към кухнята.

Последвах го, светвайки всички лампи по пътя. Отидохме право при дъската за съобщения на плота, където мама и татко винаги ни оставят бележки.

Нищо. Дъската беше празна.

— Трябва да ги намерим! — извика брат ми. Звучеше много притеснен. Широко отворените очи отразяваха целия му страх. — Трябва да се махнем оттук!

Ами ако нещо им се е случило?

Замълчах навреме. Не исках да плаша допълнително и без това стреснатия Джош.

Освен това той сигурно си мислеше същото.

— Дали да не се обадим в полицията? — запита той, докато вървяхме обратно към хола. Надникнахме през предния прозорец към тъмнината навън.

— Не знам — казах аз, притискайки горещото си чело в студеното стъкло. — Просто не знам какво да правим. Искам нашите да се върнат. За да се махнем всички завинаги оттук.

— Защо толкова сте се разбързали? — запита момичешки глас някъде зад мен.

С Джош извикахме едновременно и се обърнахме.

Карън Съмърсет стоеше в средата на стаята със скръстени на гърдите ръце.

— Но… ти си мъртва! — изтресох аз.

Тя се усмихна с тъжна, горчива усмивка.

После още две деца влязоха откъм коридора. Едното изгаси лампата.

— Тук е твърде светло — каза то. Всички се приближиха до Карън.

Още едно дете — Джери Франклин, още едно мъртво дете — застана до камината. Видях още едно момиче с къса черна коса, онова, което бях видяла на стълбите, да се приближава към мен откъм пердетата.

Всички се усмихваха. Очите им блестяха на бледата светлина. Децата се приближаваха към мен и Джош.

— Какво искате? — изпищях аз с глас, който не познах. — Какво ще правите?

— Ние живяхме във вашата къща — каза тихо Карън.

— Какво? — извиках аз.

— Ние живяхме във вашата къща — каза Джордж.

— И сега познай какво? — добави Джери. — Сега сме мъртви във вашата къща!

Другите започнаха да се смеят с някакъв хриптящ сух смях и продължиха да се приближават към нас.

15

— Ще ни убият! — извика Джош.

Виждах как се приближават в тъмнината. С брат ми отстъпвахме към прозореца. Огледах тъмната стая за някакъв път за бягство.

Но нямаше къде да избягаме.

— Карън… ти ми се видя толкова добра — казах аз. Думите просто ми се изплъзнаха от устата.

Очите й проблеснаха някак си по-ярко.

— Бях добра — каза тя с тъжен, равен тон, — докато не се преместих тук.

— Всички бяхме добри — каза със същия нисък и равен тон Джордж Карпентър. — Но сега сме мъртви.

— Пуснете ни! — извика Джош, като вдигна ръце пред себе си, за да се защити. — Моля ви… пуснете ни.

Те пак се засмяха със сух, груб смях. Мъртвешки смях.

— Не се плаши, Аманда — каза Карън. — Скоро ще си с нас. Затова ви поканиха в къщата.

— Какво? Не разбирам — извиках аз с треперещ глас.

— Това е Мъртвата къща. Тук живеят всички при идването си в Дарк Фолс. Когато са още живи.

Това им се стори забавно на другите и те се засмяха.

— Но чичо ни… — започна Джош.

Карън поклати глава. Очите й блеснаха весело:

— Не, съжалявам, Джош. Няма никакъв чичо. Беше просто трик, за да ви докарат тук. Веднъж в годината тук трябва да дойдат нови хора. Предишните години бяхме ние. Живяхме в тази къща… докато умряхме. Тази година е ваш ред.

— Нуждаем се от нова кръв — каза Джери Франклин. В мрака очите му излъчваха червена светлина. — Веднъж в годината, разбирате ли, се нуждаем от свежа кръв.

Мълчаливо пристъпвайки напред, те се скупчиха около Джош и мен.

Поех дълбоко въздух. Може би последната глътка въздух. И затворих очи.

И тогава чух почукване на вратата.

Силно почукване, което се повтори няколко пъти.

Отворих очи. Призрачните деца бяха изчезнали.

Въздухът миришеше кисело.

С брат ми се спогледахме замаяни. Чукането на вратата започна отново.

— Мама и татко! — извика Джош.

Затичахме се към вратата. Джош се спъна в тъмнината в ниската масичка, затова аз първа стигнах до вратата.

— Мамо! Татко! — извиках, отваряйки широко вратата. — Къде бяхте?

Разперих ръце да ги прегърна… и замръзнах с ръце във въздуха. Зяпнах и изстенах тихо.

— Господин Доуз! — възкликна Джош, заставайки до мен. — Мислехме…

— О, г-н Доуз, толкова се радвам да ви видя! — извиках радостно аз и отворих мрежестата врата, за да може да влезе.

— Добре ли сте, деца? — запита той, поглеждайки и двама ни. Красивото му лице изглеждаше сковано от притеснение. — О, слава богу! — извика той. — Дойдох навреме!

— Господин Доуз… — започнах аз, някак си облекчена. Очите ми бяха пълни със сълзи. — Аз…

Той ме хвана за ръката.

— Няма време за приказки — каза той и погледна към улицата. Видях колата му на входната алея. Двигателят й работеше. Само фаровете бяха загасени. — Трябва да ви изведа оттук, докато не е станало късно.

Двамата с Джош го последвахме, но в един момент се разколебахме.

Ами ако и г-н Доуз е един от тях?

— По-бързо — подкани ни той. Държеше отворена мрежестата врата и се взираше притеснено в мрака. — Мисля, че сме в ужасна беда.

— Но… — започнах аз, загледана в уплашените му очи, опитвайки се да реша дали можем да му се доверим.

— Бях с родителите ви на гости — каза г-н Доуз. — Изведнъж те ни наобиколиха. Всички. Застанаха в кръг около родителите ви и мен. Започнаха да се приближават.

Точно както децата обкръжиха мен и Джош, помислих си аз.

— Успях да си пробия път и да избягам — каза г-н Доуз, поглеждайки входната алея зад гърба си. — Някак си успяхме да избягаме. И тримата. Бързо, трябва да се махнем оттук.

— Джош, да вървим! — подканих го аз. После се обърнах към г-н Доуз. — А къде са мама и татко?

— Хайде. Ще ви покажа. Засега са добре. Но не знам докога.

Последвахме го по алеята към колата. Облаците се бяха разкъсали. Сребристата луна светеше ниско в бледото утринно небе.

— Има нещо сбъркано в този град — каза г-н Доуз, отваряйки предната врата, за да се кача. Джош седна отзад.

Стоварих се на седалката, той затвори вратата.

— Знам — казах аз, докато той сядаше зад кормилото. — Ние с брат ми. Ние двамата…

— Трябва да се махнем колкото се може по-далече, преди да са ни хванали — каза г-н Доуз и натисна газта. Гумите се подхлъзнаха и изсвириха, когато завихме по улицата.

— Да — съгласих се аз. — Слава богу, че дойдохте. Къщата ни е… пълна с деца… мъртви деца.

— Значи сте ги видели — каза тихо г-н Доуз с широко отворени, пълни със страх очи. Натисна по-силно педала на газта.

Ниско над върховете на дърветата започна да се появява оранжевото слънце.

— Къде са мама и татко? — нетърпеливо запитах аз.

— Те са в нещо като амфитеатър до гробището — каза г-н Доуз, загледан напред с присвити очи и напрегнато изражение. — Направен е в земята и е скрит от голямо дърво. Оставих ги там. Казах им да не мърдат оттам. Мисля, че са в безопасност. Не ми се вярва някой да се сети да ги търси там.

— Ние го видяхме този амфитеатър — каза Джош.

На задната седалка внезапно светна ярка светлина.

— Какво е това? — попита г-н Доуз, поглеждайки огледалото за обратно виждане.

— Фенерчето ми — отвърна Джош и го изключи. — Взех си го за всеки случай. Но слънцето скоро ще изгрее. Може би няма да имам нужда от него.

Господин Доуз натисна спирачка и паркира колата край пътя. Бяхме точно при гробището. Бързо слязох от колата, нямах търпение да се видя с мама и татко.

Небето беше още тъмно, прошарено в лилаво. Слънцето приличаше на оранжев балон, който леко надничаше над дърветата. От другата страна на пътя, край криволичещите редици с надгробни плочи, забелязах тъмния силует на надвисналото дърво, което прикриваше странния амфитеатър.

— Бързо — подкани ни г-н Доуз, като тихо затвори вратата на колата. — Сигурен съм, че родителите ви много искат да ви видят.

Прекосихме улицата, полуходейки, полутичайки. Джош поклащаше фенерчето си в ръка.

Изведнъж точно в края на гробището Джош спря.

— Пити! — извика той.

Проследих погледа му и видях нашия бял териер да слиза бавно по хълма.

— Пити! — извика отново Джош и се затича към кучето.

Сърцето ми се сви. Не успях да кажа на Джош какво ми беше разкрил Рей за Пити.

— Не… Джош! — извиках аз.

Господин Доуз изглеждаше много уплашен.

— Нямаме време. Трябва да побързаме — каза той. После започна да вика Джош да се върне.

— Ще ида да го върна — каза аз и хукнах с все сила между редиците гробове. — Джош! Джош, почакай! Недей! Недей да гониш Пити! Джош, Пити е мъртъв!

Джош приближаваше кучето, което се мотаеше, душеше земята и нито поглеждаше нагоре, нито обръщаше внимание на Джош. После изведнъж Джош се спъна в ниска надгробна плоча.

Извика, докато падаше. Фенерчето отхвърча от ръката му и издрънча по плочата.

Бързо стигнах до него.

— Джош, добре ли си?

Беше се проснал по корем и гледаше право напред.

— Джош, отговори ми! Добре ли си?

Хванах го за раменете и се опитах да го вдигна, но той продължаваше да гледа право напред със зяпнала уста и широко отворени очи.

— Джош?

— Виж! — каза най-сетне той.

Въздъхнах с облекчение, като разбрах, че не е загубил съзнание.

— Виж! — повтори той и посочи надгробната плоча, върху която беше паднал.

Обърнах се и присвих очи към гроба. Прочетох надписа бавно на глас:

КОМПТЪН ДОУЗ
1950–1980

Главата ми се завъртя. Замаях се. Опитах се да запазя равновесие, стискайки Джош.

КОМПТЪН ДОУЗ

Не беше негов баща или дядо. Беше ни казал, че е единственият Комптън в семейството.

Значи и г-н Доуз е мъртвец.

Мъртвец. Мъртвец. Мъртвец.

Мъртвец като всички останали.

Беше един от тях. Един от мъртъвците.

С Джош се спогледахме. Заобиколени от мъртъвци.

Ами сега, запитах се аз.

Ами сега?

16

— Изправи се, Джош! — казах със задавен глас почти шепнешком. — Трябва да се махнем оттук.

Но бяхме закъснели.

Една ръка ме стисна здраво за рамото.

Обърнах се и видях г-н Доуз да чете с присвити очи надписа върху гроба.

— Господин Доуз… и вие също! — извиках толкова отчаяна, толкова обърканa, толкова…

— Аз също — каза някак си тъжно той. — Всички ние — впи поглед в очите ми. — Някога това беше нормален град. А ние бяхме нормални хора. Повечето работехме в химическата фабрика край града. Тогава се случи нещо. Фабриката изпусна някакъв жълт газ. Той се разстла над града толкова бързо, че не го видяхме… и не разбрахме. После вече беше късно и Дарк Фолс вече не беше нормален град. Всички бяхме мъртви, Аманда. Мъртви. Но не искахме да приемем този факт. Не можехме да заспим. Дарк Фолс стана град на живи мъртъвци.

— Какво… какво ще ни направите? — едвам успях да запитам. Коленете ми трепереха толкова силно, че трудно стоях права. Някакъв мъртвец ме стискаше за рамото. Някакъв мъртвец беше забил поглед в очите ми.

Беше толкова близо, че усещах киселата миризма на дъха му. Обърнах глава, но миризмата беше задръстила ноздрите ми.

— Къде са мама и татко? — попита Джош, като се изправи и застана сковано встрани от нас. Гледаше обвинително г-н Доуз.

— Живи и здрави са — каза г-н Доуз с лека усмивка. — Елате с мен. Време е да се съберете.

Опитах се да се измъкна от него, но той беше стиснал рамото ми като с клещи.

— Пусни ме! — извиках аз.

Усмивката му се разтегли.

— Аманда, хич не боли да умреш — каза той тихо, почти успокоително. — Ела с мен!

— Не! — изкрещя Джош. И с изненадваща бързина се хвърли на земята и вдигна фенерчето си.

— Да! — извиках аз. — Насочѝ го към него, Джош!

Светлината можеше да ни спаси. Светлината можеше да сразі г-н Доуз, както стана с Рей. Светлината можеше да го унищожи.

— Бързо… освети го! — простенах аз.

Джош се замота нещо с фенерчето, но бързо успя да го насочи към изненаданото лице на г-н Доуз и го включи. Нищо.

Нямаше светлина.

— Счупило се е… — каза Джош, — когато падна върху плочата…

Сърцето ми биеше лудо. Погледнах към г-н Доуз. На лицето му беше цъфнала тържествуваща усмивка.

17

— Добре се справи, Джош — каза г-н Доуз на брат ми. Усмивката бързо изчезна от лицето му.

Отблизо не изглеждаше толкова млад и хубав. Видях, че кожата му е суха и се бели, под очите му имаше торбички.

— Да вървим, деца! — каза той и ме подбутна. Погледна просветляващото небе. Слънцето се издигаше над върховете на дърветата.

Джош се поколеба.

— Казах — да вървим! — рязко извика г-н Доуз, някак си нетърпеливо. Той поотпусна ръката, с която ме беше хванал за рамото, и заплашително пристъпи към Джош.

Джош погледна безполезното фенерче. После дръпна ръката си назад и насочи фенерчето към главата на г-н Доуз.

Фенерчето уцели целта си с гадно напукване. Уцели г-н Доуз точно по средата на челото, пробивайки широка дупка в кожата.

Господин Доуз нададе глух вик. Очите му се разшириха от изненада. Замаяно посегна към дупката, през която се виждаха няколко сантиметра сив череп.

— Бягай, Джош! — извиках аз.

Но нямаше нужда да му казвам това. Той вече тичаше на зигзаг през редиците гробове с ниско приведена глава. Последвах го по най-бързия начин.

Поглеждайки назад, видях г-н Доуз да се клатушка след нас, стиснал разкъсаното си чело. Направи няколко крачки, после внезапно спря и се загледа в небето.

Твърде светло е за него, сетих се аз. Трябва да стои на сянка.

Джош се беше скрил зад висок мраморен паметник, стар и малко килнат, пропукан по средата. Мушнах се до него и поех дълбоко въздух.

Облегнати на студения мрамор, и двамата надникнахме иззад паметника. Намръщен, г-н Доуз вървеше обратно към амфитеатъра,

като се криеше под сенките на дърветата.

— Той… той не ни преследва — прошепна Джош. Гърдите му се надигаха и спускаха. Опитваше се да успокои дишането си и да прогони страха. — Връща се обратно.

— Слънцето е твърде силно за него — казах аз, хванала се за едната страна на паметника. — Може би отива за мама и татко.

— Ама че глупаво фенерче — извика Джош.

— Няма значение — отвърнах му аз, загледана в г-н Доуз, преди той да се скрие зад високото надвиснало дърво. — Какво ще правим сега? Не знам…

— Шшшт. Виж! — Джош силно ме сръга в рамото и посочи. — Кой е това?

Проследих погледа му и видях няколко тъмни фигури, забързани през редиците гробове. Сякаш се бяха появили от нищото.

Дали бяха излезли от гробовете?

Вървяха бързо, сякаш се носеха над зеления хълм по посока на сенките. Всички вървяха мълчешком и гледаха право напред. Целта им беше скритият амфитеатър, сякаш нещо ги теглеше натам, сякаш бяха кукли на конци, дърпани от невидими сили.

— Божичко! Виж ги само! — прошепна брат ми, скривайки главата си зад мраморния паметник.

Тъмните крачещи силуети предизвикаха такова трептене на сенките, че сякаш дърветата, надгробните плочи и цялото гробище оживя и се насочи вкупом към скрития в земята амфитеатър.

— И Карън отива натам — прошепнах аз. — И Джордж. И всички останали.

Децата от къщата се придвижваха бързо по двама, по трима, следвайки мълчешком другите сенки.

Всички са тук, с изключение на Рей, замислих се аз.

Понеже ние убихме Рей.

Убихме един мъртвец.

— Мислиш ли, че мама и татко са наистина долу в онзи странен театър? — запита Джош, като прекъсна мрачните ми мисли. Не отместваше очи от движещите се сенки.

— Хайде — казах аз, хванах ръката на Джош и го дръпнах от паметника. — Трябва да разберем.

Видяхме как и последните тъмни силуети минаха покрай надвисналото дърво. Сенките престанаха да мърдат. Гробището беше тихо и неподвижно. Самотна гарга прелетя високо в ясното, безоблачно, синьо небе.

С Джош бавно се промъкнахме към амфитеатъра, като се криехме приведени зад надгробните плочи.

Придвижвахме се трудно. Имах чувството, че тежа двеста килограма. Сигурно това беше теглото на страха ми.

Отчаяно исках да видя дали мама и татко са там.

Но и не исках те да са там.

Не исках да ги видя хванати от г-н Доуз и другите.

Не исках да ги видя… убити.

Тази мисъл ме накара да спра. Протегнах се към Джош и го спрях.

Стояхме зад надвисналото дърво, скрити зад огромната издатина на коренището му. От другата страна на дървото, от амфитеатъра долу, дочувах тиха глъчка.

— Там ли са мама и татко? — прошепна Джош. Той понечи да подаде глава иззад дънера на дървото, но аз внимателно го избутах назад.

— Внимавай — прошепнах му аз. — Да не те видят. Те са точно под нас.

— Но трябва да разбера дали мама и татко са тук — прошепна той. Гледаше изплашено и някак си умолително.

— Аз също.

И двамата се наведохме зад масивния дънер. Кората на дървото ми се стори гладка. Взрях се в дълбоките сенки на дървото.

И тогава ги видях.

Мама и татко. Бяха вързани с гръб един към друг. Стояха в центъра на сцената на амфитеатъра.

Изглеждаха толкова притеснени, толкова ужасени. Ръцете им бяха вързани здраво отстрани на тялото. Лицето на татко беше яркочервено. Косата на мама беше разрошена и падаше странно върху челото й. Главата й беше клюмнала.

Взирайки се в мрака, хвърлян от дървото, видях г-н Доуз да стои до тях заедно с друг по-възрастен мъж. Видях, че дългите пейки, вкопани в земята, бяха пълни с народ. Нямаше свободно място.

Сигурно всички от града са тук, помислих си аз.

Всички, с изключение на мен и Джош.

— Те ще убият мама и татко — прошепна Джош. Хвана ме за ръката и я стисна от страх. — Ще превърнат мама и татко в такива като тях.

— Тогава ще хукнат след нас — просто изричах мислите си на глас, загледана през сенките в горките ми родители. Главите и на двамата вече бяха клюмнали. Продължаваха да стоят на същото място пред смълчаната тълпа. И двамата — в очакване на участта си.

— Какво ще правим? — прошепна Джош.

— Какво? Не те чух. — Така съсредоточено гледах мама и татко, че за миг явно се бях отнесла.

— Какво ще правим? — повтори брат ми настоятелно, като отчаяно продължаваше да ме стиска за ръката. — Не може просто да седим тук и…

Изведнъж ми светна какво трябва да направим.

Просто ми се яви. Без много да мисля.

— Може би имаме шанс да ги спасим — прошепнах аз, отдръпвайки се от дървото.

Джош пусна ръката ми. Погледна ме с любопитство.

— Ще бутнем дървото долу — прошепнах аз с такава увереност, че чак сама се изненадах. — Ще бутнем дървото и слънцето ще освети амфитеатъра.

— Да! — извика мигновено Джош. — Погледни дървото! То си е направо паднало. Можем да го бутнем!

И аз знаех, че можем да го направим. Не знам откъде се яви тази увереност. Но знаех, че можем.

И знаех, че трябва да действаме бързо. Веднага!

Надникнах отново зад дънера, като се взрях в сенките. Видях, че всички в амфитеатъра се бяха изправили. И тръгнаха напред, надолу към мама и татко.

— Хайде, Джош — прошепнах аз. — Ще се засилим и ще съборим дървото. Хайде!

Без дума повече направихме няколко крачки назад.

Просто трябваше силно да бутнем дървото и то щеше да се събори. Корените му отдавна бяха излезли от земята.

Само едно силно бутане. Само това трябваше. И слънчевата светлина щеше да нахлуе в театъра. Красива, златна слънчева светлина. Ярка, ярка слънчева светлина.

И мъртвъците ще се разпаднат.

А мама и татко ще се спасят.

И четиримата ще се спасим.

— Хайде, Джош — прошепнах аз. — Готов ли си?

Той кимна тържествено, но в очите му се четеше уплаха.

— Добре. Давай! — извиках аз.

Затичахме се с все сила, забивайки маратонки в земята, с протегнати напред ръце.

След секунда ударихме дънера на дървото и забутахме с всичка сила, блъскайки го с ръце, натискайки го с рамене. Бутахме ли, бутахме…

Но дървото не помръдна.

18

— Натисни! — извиках аз. — Натисни пак!

Джош въздъхна отчаяно.

— Не мога, Аманда. Не мога да го помръдна.

— Джош… — впих поглед в него.

Той отстъпи и опита отново.

Отдолу дочух изненадани гласове, гневни гласове.

— Бързо! — изкрещях аз. — Бутай!

Натиснахме дънера на дървото с рамене, пъшкайки от напрежение, стегнали мускули, с яркочервени лица.

— Бутай! Продължавай!

Вените на слепоочията ми щяха да се пръснат.

Дали дървото се размърда?

Не.

То поддаде малко, но остана на място.

— Не можем! — извиках аз отчаяно, гневно и ужасено. — Не можем да го помръднем!

Сразена се отпуснах върху дънера на дървото и скрих лице в шепите си.

Ахнах и се дръпнах напред, когато се чу леко пропукване. Пукотът стана по-силен, превърна се в тътен, след това в рев. Сякаш земята отдолу се раздираше.

Старото дърво падна бързо. И се удари в земята с такъв гръм, че сякаш я разлюля.

Хванах Джош и двамата застанахме учудени и невярващи на очите си. Ярката слънчева светлина се разливаше в амфитеатъра.

Виковете изведнъж се извисиха. Викове на ужас. Викове на яд. Викове на отчаяние.

Виковете се превърнаха във вой. Вой от болка, от агония.

Хората в амфитеатъра — живите мъртвци — попаднали в златната светлина, започнаха да се стоварват един връз друг, да се

мятат, да се теглят, да се бутат, да се опитват да се покатерят и да си пробият път към сенките.

Но беше твърде късно.

Кожата започна да се свлича от костите им, превръщаха се в прах и потъваха в земята. Дрехите им също се топяха заедно с тях.

Болезнените викове продължиха да кънтят, докато телата се разпадаха, кожата се свличаше, а сухите скелети се срутваха. Видях как Карън Съмърсет се клатушка на сцената. Видях как косата й се свлече на купчина на земята и отдолу се показа тъмен череп. Хвърли ми един поглед — поглед на съжаление и жажда по нещо неосъществено. Очите й изхвръкнаха от орбитите, тя отвори беззъбата си уста и извика: „Благодаря ти, Аманда! Благодаря ти!“. След това се разпадна.

С Джош си запушихме ушите, за да не чуваме призрачните викове. И двамата отместихме поглед, защото не можехме да гледаме как целият град агонизира и се разпада на пепел заради слънцето — ясното топло слънце.

Когато погледнахме отново, всички бяха изчезнали.

Мама и татко стояха точно там, където си бяха, вързани гръб с гръб. Изражението на лицата им беше смес от ужас и почуда.

— Мамо! Татко! — извиках аз.

Никога няма да забравя усмивките им, когато с Джош се затичахме към тях, за да ги освободим.

Не отне много време на нашите да опаковат нещата и да уредят пренасянето обратно в предишната ни къща, в предишния ни квартал.

— Все пак извадихме късмет, че не продадохме къщата — каза татко, докато се качвахме в колата.

Татко даде назад по алеята и натисна газта, за да напуснем завинаги това ужасно място.

— Спри! — извиках изведнъж аз. Не знам защо, но внезапно силно ми се прииска да погледна още веднъж старата къща.

Нашите ми викнаха доста объркани, но аз отворих вратата и хукнах обратно по алеята към къщата. Застанах по средата на двора и загледах къщата — тиха, празна, потънала в дебели пластове синьосивкави сенки.

Усетих, че гледам къщата като хипнотизирана. Не знам колко дълго останах там.

Звукът от гуми върху чакъла ме извади от вцепенението. Обърнах се стреснато и видях червена кола комби, паркирана на алеята. Отзад изскочиха две момчета на годините на Джош. Зад тях идваха родителите им. Гледаха къщата и май не ме забелязаха.

— Пристигнахме, деца — каза усмихната майката. — Нашата нова къща.

— Не изглежда нова. Изглежда стара — каза едно от момчетата.

Когато ме забеляза, очите на брат му се разшириха:

— Коя си ти? — запита ме той.

Другите членове на семейството се обърнаха и се вторачиха в мен.

— О, ами… — Въпросът ме изненада. Чувах татко да натиска нетърпеливо клаксона надолу по улицата. — Аз… ами… живях във вашата къща — чух се да отговарям аз.

После се обърнах и се затичах с все сила към улицата.

Не беше ли онзи там на плочника г-н Доуз, стиснал папка в ръка, зачудих се аз, когато някаква тъмна фигура ми се мярна, докато тичах към колата.

Не, не е възможно г-н Доуз да ги чака, реших аз.

Просто не е възможно.

Не погледнах повече назад. Тръшнах вратата на колата след себе си и отпрашихме.

Издание:
Автор: Р. Л. Стайн
Заглавие: Добре дошли в Мъртвата къща
Преводач: Елена Щерева
Година на превод: 2009
Език, от който е преведено: Английски
Издание: Първо
Издател: Агенция „Ню Импрес“
Град на издателя: София
Година на издаване: 2009
Тип: Повест
Националност: Американска
Печатница: „Симолини’94“, София
Редактор: Аглая Коцева
ISBN: 978-954-92263-7-9
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/3936

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.